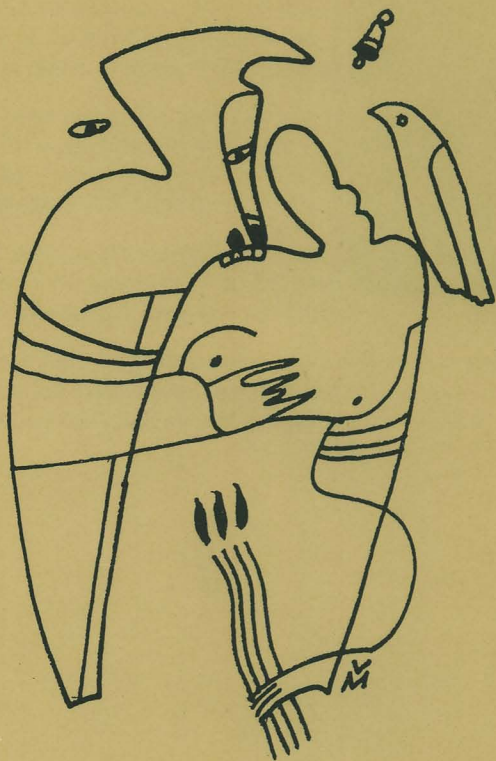
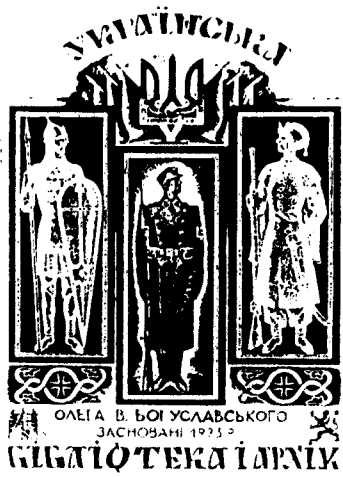

Елиза Андієвська

Спокуси
Святого
Антонія

Емма Андiєвська

СПОКУСИ
СВЯТОГО АНТОНІЯ

Емма Андієвська

СПОКУСИ СВЯТОГО АНТОНІЯ

diasporiana.org.ua

СУЧАСНІСТЬ 1985

Мистецьке оформлення та ілюстрації
Володимира Макаренка

Emma Andiyevska
THE TEMPTATIONS OF ST. ANTHONY

SUČASNIŠT — 1985

All rights reserved.
Copyright © 1985 by Sučasnist
Library of Congress Catalog Card Number: 85-50277

I

Я весь в Тобі, так ставши однооким,
Що й дихати мені, крім Тебе, нічим.
Все, що не Ти, — лиш тлін і порожнеча.
Між плівок з'яв я довго й марно никав,

Шукаючи Твоїх дорожніх знаків,
І от тепер я зупинився, — й наче
На мене одягли прозорі ночви:
І я — вже Ти, який мене спонукав,

Щоб все буття розкрилося, як жолудь,
Тієї миті, як із мене жили
Тягнули біси, ще й — ножем кухонним!

Та попри зло, о Боже мій коханий,
Цей світ, де Ти створив струмки і кедри, —
Ні, — не на друзки, як стару макітру!

Не світло — нескінченні мури з пемзи,
 Що в них застрягли духи п'їтьми спрутом
 І б'ють мене кочергами, — навпроти
 Із паші — просто в серце — довгий пазур, —

А я — ріка, де Бога й чорта — позов, —
 І човен. Ти велів мене попати,
 І ось мене колошкають зі спритом
 Мармизи пекла зрана і допізна.

Я залишив мерзенне, хиже й підле,
 Аби мене скубли отут, як падло,
 Стоніжки з пиками звірюк й ехидни.

Не знаю вже, це я чи світло худне,
 Втомився я, а Ти, як в рані — сіль.—
 Невже ніколи я — Твоїх осель?

III

Падіння це чи просто — в світло спуск,
Що так у без'язикість завело,
Аби в мені Ти, Боже, як валун,
Й живцем — печінку — не орел — Твій перст?

Бісище губку з оцетом — на спис —
Й мені вуста, де на хресті з волань
Я так дослухуюсь Твоїх велінь,
Що я — не я, а світла чорний спазм,

А Ти в мені — ще дужче перегини,
Щоб я — не з пільмою — з Тобою перегони
Повз бісів нескінченні колони. —

Мене від зла, що колом в колі, нудить,
Яке чигає, аби Ти в мені замовк, —
Тебе не чути — найстрашніша з мук.

IV

Ти, Боже, ключ й водночас і ворота,
А я, як безнастанний в Тебе — стук.
Я все забув, відбіг всіх «ні» і «так», —
Цей світ для мене, як стара верета.

Тобою жити, — як в Тобі — вмирати.
Я весь Тобою, наче кров'ю, стік.
Я так — без шкіри, мозку, без кісток,
Мене ж бо можна і в сльозі зварити.

А Ти, — чи це для Тебе тільки жарти,
І Ти віддав мене гіенам жерти,
Аби бісища — на всі кутні, — й хитро

Мене, як мишу, що — у вовче хутро? —
Єдиний Ти — буття, де я лиш гість. —
Все знаю, та не доберу чогось.

V

Біс головешки підклада під душу.
Зі шпарки кожної — семиголови гади, —
На сідало посіли й світло гудять.
Чорт власну кишку висмикнув піддашшям

Й очепами — мене гуртом — під дишель,
Аби я на коліна від огиди,
Щоб морок, скориставшись з нагоди, —
Назавжди в серці — небуття підшви.

Чортище збоку, осідлавши лавку, —
Подобою — на ратицях — полівка,
Під ребра — сіркою — і межі очі сцика, —

На мій хребет — всі жужмом, — як на цоколь,
І я везу бісівський почт, мов шкапа. —
Але Ти, Боже, мій — крізь пільму — шкіпер.

VI

Ти — все в мені — і помисли, і дії,
Я ж — на гаку — вниз головою — здобич.
Тебе я, Боже, серед пекла здибав
Й відтоді все ніяк не відгадаю,

Ні — що я, ні — навіщо, ані — де я.
Весь світ, все звичне — раптом стало дуба.
І хоча я Тобі себе й віддав був,
Нутро мені — ще й досі біси доять,

Немов я їхне немовля зарізав,
Й вони — на мене — з пищавок — заразу, —
На колесо — і між собою ділять, —

І пекло й далі клепле мою долю, —
Та я — по вінця — від Твоїх чудес, —
Бо Ти — змагун, я ж — Твій металний диск.

VII

На вухо — три чорти — содомську казку,
Аби душею — гадяче відпуння:
«На хрест — і лагіднішого від лані!» —
Чортиська — шука-рись й гіена-кізка

Мене шматують, я тут гірше кузьки, —
За ноги й руки — й тягнуть геть від ліній,
Що — куля світла — по стерні від льону, —
І кожен мною, як об землю — козир,

Що їх — бісища, — двометрові блохи. —
Я вже оглух від пазурів і бляхи,
Мій зір кривавить від оцих зображень,

Які мені — щомиті — пекла брижі.
Аби, — як стій, — крізь панцери навколо —
Стернею — в кулі світла — Граля келих.

VIII

Мені в живіт — бісища — з гиком — п'яти,
Аж заграва — від сірки і від диму.
Не знаю, чи є край цьому Содому,
А біси — все нові на мене пута,

Щоб змусити гноївку лекла лити
І струпами не тільки тіло, — думи.
Пилу мені крізь мозок — тлустий демон
І пригорщами в ніс — криваву потерть.

Мурахо-чорт, — боки — з ножів комори, —
В легеню — ікла — й тягне в закамарок,
Де стіни — навсебіч — із рученят,

Які мені — останній реченець, —
І я — між них, як між хортів — толай. —
А Ти в мені, о Боже, мов телій.

IX

Бісище, що — скабою — мені тім'я,
Одягнений в червоноіклу рясу,
У серце — цвяхи; морда — куркорисі, —
Від обр'ю по обр'ю — пики й темінь,

Що корбою — сумління, жили й т'ямю.
Серцевий сонця м'яз, що — віссю в росах,
В мені видовжується в нескінченні русла,
І я не жменька попелу і втоми

(Хоча мене ще вдосвіта зорав
Бісище, що — на вусиках зорі, —
І — ланцюги — крізь віддих і крізь скроні,

Бож тарганисько-чорт, — на лапах скриня, —
Мені — всі ребра, тягнучи за пруг), —
А — віз усесвіту, в який мене запряг

Ти сам...

X

Цей світ — ріка, де я — вода й дараба,
 А Ти в мені, як буря, що не вщухла.
 Все видиме — лиш приступці і чохли.
 Ти мури нахилив мені до ребер,

Де гнотиком — душа, сумний доробок,
 Що тільки но — у лещатах і — чахла,
 Аж поки Ти їй — замашного щигля,
 Аби вона, як рибна кістка, — руба,

І вже їй — ні погрози, ні волання.
 Скубуть її, як стиглий куц малини
 Ще сумніви, отруйні мозку трутні,

Та я до Тебе, — що страшніші втрати, —
 Ще мить, і Ти в мені — вже кожен кут.
 Хоч Ти мене — до дір, — як личаки!

XI

Вода мені у скронях — крап — і — крап, —
 Видовжує у потойбіччя дебет.
 Вітряк-бісище (світло стало дуба,
 Повітря — із залізних, довгих круп), —

Він меле серце під хитинний скрип, —
 Навколо мене — то бігцем, — то — диба.
 А я — немов у виразках худоба,
 Яку — валками серполезих скребл.

Гілля — з ребра, і я над світом висну,
 Повз мене і крізь мене зими й весни
 І зернята річок, і зародків кулони,

І біси, що, одягши куц калини,
 Із хоботів — ікру — на роздоріжжі. —
 Чи біс і Ти, який — у лапах — рожу?

XII

Трикутний біс — із черевом вельможі, —
Калаталом мені між очі брязка.
Тримаючись за довгу шию бризки,
Отрутою чортисько промінь маже,

Аби мені — й останній цей проміжок,
Щоб ані світла, ні струмка, ні бростки,
А тільки плоть — німа, глуха і брезкла,
Що Ти їй, Боже, — послугу ведмежу,

Аби душа — ні даху, — ні родини. —
Я — попіл, що лишився від ридання,
Пожбурений на смітник пільми — рептух,

Що із-під тліну усвідомив раптом:
Я так поволі, як з-під кия, вчусь,
Що ця моя ганьба — моя єдина честь.

XIII

Увесь цей морок, Боже, — ні, — не докір,
А просто — в серці, — як підземний зсув.
Бож Ти — фарватер, де мене несе,
І Ти в мені — на всі лади, як — дека.

Я весь румовище, де тільки пси й гадюки,
Могила, на якій і хрест осів.
І той струмок в мені, де небеса,
Бісища — сміттям, — ще й регочуть дико.

Цей світ — а з ним і я — лахміття купи,
Де сатани, — із присвистом, — екіпа.
Мій мозок, як в дірках порожня шанька,

Я так... Мене — до тла — і порошок,
А я усе ще — маслаки питать,
Хоч Ти мене, як ховраха, — пітон.

XIV

Я заблукав. Цей світ — чавунний килим
На груди, і я гину від ядухи.
На мене біс-повія задом диха
Під вигуки визивні — й ікла скалить.

Ще й біс-пила, а з ним і біс-акула, —
О Господи, коли ця погань здохне!
Мене валкують, аби я, невдаха,
Їм на догоду, як фантина — колір.

Скрізь писки мишачі і пики вовчі,
Я так усю абетку пекла вивчив,
Що ці подоби — все нове і різне —

Для мене — за незмінне і старезне, —
Копита, пазурі і відра жовчі. —
Мене — нема, є тільки Ти, — мій живчик.

XV

Із мене тягне зір — м'які цибулі скла,
Біс-бегемот, що в лапах — важелі потопу.
Бісище-хрящ, який — на шальках людську тупість,
Мені у серце забива горючий клин.

В цьому содомі я один, — безлистий клен, —
В кайданах тіла — на бісівському етапі.
За мною й піді мною — кишля — пекла типи,
Їх — з черева, як з шапокляка, — біс-чаклун.

Один бісище, — він — на мить — подобу плуга,
Мені по спині і на плечах стрімко плига,
І морок — вишкварками — попід ноги — трусок, —

Бісища натесали з мене купи трісок,
Я — жменька немощів, а Ти — ні пари з уст.
Я гину, Господи, благаю — озовись!

XVI

Біс у мереживах — рожева колба-пень
 На коліщатах (присмерку форпости)
 Підкочує під душу дім розпусти.
 Ще інші двоє — лискама з купин

(На голім тілі — глиняний жупан) —
 Мене у яму, там, де гниль і підступ
 (Крізь лійку плоті маю в пекло власти, —
 Мій марафонський біг, що — скільки перепон!) —

І знову я стою в черві — по пояс.
 Мене бісища — на шматки, як паюс,
 Аби я — геть від Тебе, — їм покірний,

І душу, булочку, що тільки но — з пекарні. —
 О Боже, Ти, що наскрізь — суще і пuste,
 Рятуй мене або — від себе відпусти.

XVII

Ти, Боже, так мене з усіх кінців помуляв, —
 За мить в Тобі — хай — пекла нескінченні тижні.
 До Тебе всі шляхи, та — віддалі — й сутужно, —
 А я й через рівчак — так тяжко, так помалу.

О Боже мій, єдиний мій, помилуй
 Оцю ганчірку тіла, яка ще — звитяжне.
 Я вже не відрізняю, що — різне, що — тотожне, —
 Не біси — Ти в мені і по мені, як молот.

Заради Тебе я себе уцент розтринькав,
 Щоб Ти в мені розлігся луками, і тронка
 Нутра, як — з-під води, — про цей новий набуток,

А я, що доти, як соломою набитий,
 На з'явах поковзнувся — і забракло сил, —
 В Тобі ж бо від проваль — страшніші — небеса.

XVIII

Бісище риба-меч, який в мені — нудоту,
Чортиська-пуголовки, біси — кінні й піші, —
І кожному із них — я — наймиліша паша.
Виделка-біс, — бородавки очей надуті, —

Із мене — пеклові — за сумніви — податок
Під щелепів, зубів і шерсти сизий пошум. —
Тут ратиця — мене, там — клешні, як папушу. —
О Ти, мій просвітку, о Боже, де Ти, де Ти,

Бодай на мить спини оцей бісівський вир,
Цю піну в мозку, що — як курячий навар,
Цей присмерк, що — свідомість — язиком гіркавим!

Чи Ти вже розігнув усесвіту підкову
І кожному, що — в думках — виразку, — сабур,
Лиш я не додививсь, що Ти — в мені — собор?

XIX

В мені самому — присмерку діди.
Прозору шкірку світу — надто воціп.
А дихати в Тобі — дедалі важче,
Хоч я вже крізь загати духа йду.

В залозах всесвіту набряк гіркий мигдаль,
Та неба шийка — щораз далі й — вужча,
А Ти, — ще недосяжніше і вище, —
Чи Ти розгнівався, — і я Тебе — ніде?

Занадто густо скрізь — бісівське мливо,
Яке — на душу олов'яну млявість,
Та ще й чортиська-щипавки — під пахви. —

Мене обсіли біси, як ропухи,
І я... Душа без Тебе засина,
Як муха, що — на зиму — восени.

XX

З очей — кульбаби, — лопать ока — млин, —
 У серці — м'ясорубки, що й — залізо. —
 Мені в легенях, в м'язах біси лаять.
 За ніжки — світ, як курку, з-під заслон —

Й мені на щоки — бісеня мале,
 Що в протязі повисло, як в галуззі.
 Пантера-чорт, на грудях — лійки-леза,
 Аби мені вся тьма прогнила

Й душа в потойбік з м'ясом перевисла,
 Із мене крутить довге перевесло.
 На брамі мороку бісище-лемінг

Пильнує, щоб мене — назавжди — ломом,
 І я — ніколи — цей бісівський такеляж. —
 Та Ти — в мені, хоч я й сиджу серед калюж.

XXI

Прозорі нутроці — бісище-просторіка —
 На вухо: «Він пожер тобі всю тьму,
 Коріння існування — тільки темінь,
 А він — іржа, пухлина злісна раку».

Біс-ігуана, що мене півроку —
 Стежками у безпросвіток крутими,
 Проціджує до отупіння й втоми
 Нутро, — й свідомість, як стару перуку,

Щоб я — голісінький — навіки в терню,
 І тільки мозок — кільцями Сатурна,
 Що їх, як бублики, — чортище-тхір

Під бляхи семиповерховий хор. —
 Це я Тобою їм — до сказу — всім допік,
 Що до бісівської науки я — тупак.

XXII

Аби я — ліктями — назовні — із обмежень,
 Мені Ти бісів цих наслав, як ласку,
 Ще й — в піч запхав, щоб я, суха галузка,
 З-під полум'я ступив в Тебе, — по мужність.

Із вічності мачин — осяяння проміжок,
 Що Ти — в мені, як сколопендри лоскіт, —
 Був так далеко, а тепер так близько.
 Ти поскладав на мене, вутлу мажу,

Весь світла брухт, все зоряне манаття,
 Яким мене диявол пробував манити,
 Щоб кожну з'яву, як скупар — монети,

Я — в скриню мозку, що громадить тлін,
 Замість — усе — дощенту — під мітлу, —
 Де тільки б — Ти, а я для Тебе — тло.

XXIII

Невже і світло — лиш бісища-мошки
 На рибних пухирях могого крику?
 За мною ходить біс — без тіла — скрекіт
 Й біс-казанок, що — пекло, як лемішку.

З горобини, як із тісних помешкань
 (Скрізь — ягоди-провалля) — біси-круки —
 Світобудову, аж кривавлять крокви,
 Мигтять від язиків, що їх бісища-мушки,

Де я тримаюсь за буття уламок,
 Що тане в писках під виття і лемент. —
 Мене — то б'ють, то — пробують влещати

(«Ти репетуєш, а, властиво, що — ти?»)
 Бісища-нетлі, — рот — з лайна браслет.
 Очей в них — грона, а не бачать чуда:

Моє єство — Тобою обросло.

XXIV

Біс-оселедець з півня підборіддям, —
 Нирки навколо людські, як опуки, —
 Крізь мене з сатаною грає в покер, —
 Тебе в мені він хоче побороти.

Біс-гуска — назирцем, — на ковзанах споруда,
 Й по рівчаках течуть бісівські пики,
 Яких, здавалося, я шойно спекавсь.
 А тут — нові, що пробують збирати

Данину пільмі, я ж — єдина живність.
 Біс-маглювальник, присмоктки — на жовнах, —
 Мене на цвях нанизує іржавий,

Щоб я прозрів, осліпши: пекла натиск,
 Де біс-клепсидра — покришку з планети,
 Це — також Ти, а я в Тобі, як нитка.

XXV

Моє життя — це — щохвилини — страта.
 Я — хліб, який Ти — в челюсті — з лопати.
 Мені без Тебе й кроку не ступити,
 Хоч Ти в мені — чавунніш від отрути...

Біс-одноріг, — він серед бісів — третій,
 Об мене треться черевом розпутним,
 Щоб я — Содомом — причастився потай.
 О Боже, я ішов Тебе зустріти,

Та на шляху до Тебе, скільки ока, —
 Чортиська, що мені — тортури й муки,
 Аби не Ти, а біс — мені — за якір. —

Я став без рук, без ніг, сліпий заїка, —
 Так світ мені, Ти, Боже, зав'язав
 Відтоді, як мене — у себе — взув.

XXVI

Дрібнота-біси, — хаосу кутя,
 Яку — на мене пекло — з рур і мисок, —
 Без форми біс — сіраво-рихла маса,
 Що мною заміта усі кути,

Й біс, що складається з самих котурн,
 Навколо мене — сатанинську месу,
 Аби мене — на їхній рівень — змусить,
 Щоб я до кишки пекла докотивсь.

Як довго, Боже, я ще цю облогу?
 В цьому содомі — Ти — єдиний легіт,
 Хоч на помості знов бісище-одуд

Й чортисько-ножиці — по куснях — мої вади,
 Аби душа — то спеку, то — мороз. —
 Та тільки, Господи, як довго — цей маразм?

XXVII

Без тулуба бісище — сам очіпок, —
 Замість очей — залізні три бурулі, —
 Мені — чоло, щоб тьма відмирала.
 Ще інший біс, — вогню трухлявий чопик, —

Та біс-лишай, — із черева — очепи
 (Чомусь я їм солодший від морелі) —
 Мене вже на цурпалок заморили,
 Ще й зараз гідь в кістках ластами чапа,—

В повітрі їх — фаланги і рої.
 Мені весь віддих — біс — павук-рояль,
 Який — в сумління й кров — отруйні зела

Й секунди лічить, як роки, — зозуля. —
 О Боже, — Ти — візник, а я із жил візок
 Чи всесвіту — відрубаний язик?

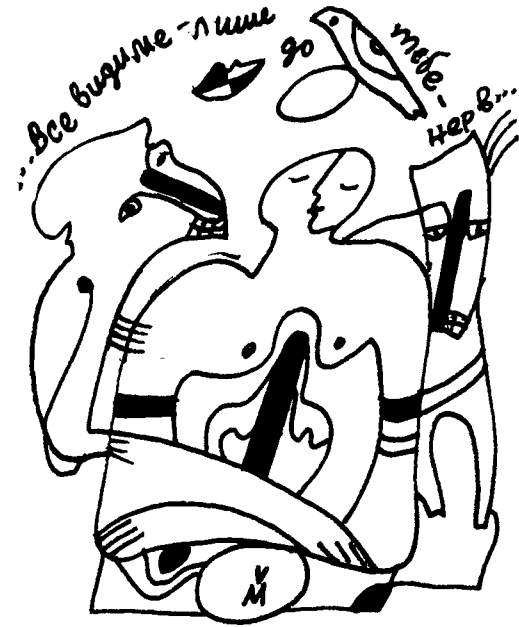
XXVIII

Все видиме — лише до Тебе — нерв,
Де біси ще — очепами й мечами.
Без Тебе — берегів — ніде, ні в чому.
В мені — Ти — людство, як каліку — з нар.

Гієни мороку повилізали з нір,
Аж полум'я, — мигтять перед очима —
Й на гниль — веселку, щоб душа — в нікчемне
Й ніколи — навіть позему конур.

Всі мої вчинки — біс, — як трупи — в штабель,
І я сиджу серед каміння й штибу,
Та все в мені — в дорозі вже до Тебе, —

Й сама луна, де бісів сонм юрмивсь. —
Все, що не Ти, — це мука і тюрма,
Я ж, Господи, — я сам собі — ярмо.

XXIX

Навіщо, Боже, бісам Ти віддав свій сад,
Де я — немов окличник водяної секти?
Вели ці з'яви по ядру розсікти,
Аби — крізь повінь — на поверхню — світла суть,

Бож я не відрізняю рівнини від висот,
Хоч Ти в мені вже й небо, там, де — кола — сокіл,
Як поруч качконіс — ще й біс — комахосука —
Жада, щоб я їв тельбухи, — і — розстіба корсет.

Твій сад, де біси виють так надривно, —
Мене — по куснику — й під казанок, як дрова,
Їм — аби душу ганджем залякати,

Й вони Твій сад, як в склянці — ложкою, колотять.
Невже це Твоя воля, щоб цей біс-окань —
Мене, як сніп, що — ціпом на току?

XXX

Цей біс, що їде чвіркою сомів.
 У нього мозок — колби вітру й спліну, —
 Мені він — клешнею — останній племінь.
 О Боже, все, що я в цім світі мав,

До крихти з мене вивівав самум.
 Я вже не я, а ледь помітна пляма,
 Яку на мурі — сатанинське плем'я. —
 Так тоскно, ще й в душі з провалля дме.

Диявол сам узявся за чепіги,
 Він плодить монстрів і чека, чи погань
 З-за рогу — підступом — серця й широти —

Й золою — дух, аби ніхто — ширяти, —
 Лиш біс, що дерево буття пиля...
 О Боже, зглянься, бо й в мені — полин.

XXXI

Що біси, коли Ти — на мене — лясю,
 Аби з душі — волокнами — полуда,
 Дарма, що сумніви — мене, — як злидні,
 І в вусі — звив гніздо бісище лисий.

Все небо рівчаками розлилося,
 Не сонце — радіола-біс, — приладдя
 Оптичне пекла, що, як пес голодний, —
 Та вже й воно, — на марплю, — в безтілесе,

Хоч тільки но гримів лускою тулуб, —
 На гусеницях — бегемот з металу...
 Я — весь — на друзки, Ти ж — ані на йоту,

Я весь — в Тобі, хоч я і рву цей ятір,
 Вже в крила птаха вдягнений ссавець, —
 Так Ти в мені всі межі позсував.

XXXII

Невже я, Господи, ніколи — з шор,
 Де сочать біси, щоб мені — затьору?
 Крізь мене пекло — всю добу — отари,
 Мене дола пустеля вздовж і вшир

(Хоч Ти моє єство, як акушер) —
 Мене — дводишні біси — замість тиру. —
 Невже Ти сам — мені оці тортури,
 Щоб я — човни зі світла — із кошар?

О Боже, Ти — й серед баюри — свіжість,
 І я — крізь Тебе — вже озону вежі,
 Хоч ящур-біс ще блима, як спекота,

Де я між скорпіонами — покуту
 Й де з кадоба бісище-свічкогас,
 Що душі гасить, ще гука когось.

XXXIII

Цей світ, що витіка з повільних ваз,
 Де рай і пекло — рясно — мозку груші.
 Біс-лютня, до личин — хвосту пригравши,
 Млинці зелені, як ропух, — із вуст.

Мені до серця — нору — бісів свист, —
 З'яв оболонки — зі смичків і решет.
 Чорт пробує: ану ж з душею згрішить.
 Мене живого патрає: я ввесь

У саднах, в жилах сонце струхло.
 Бісища — світ — на штурпаки обстригли —
 На ніжках курячих кульгає світла пипоть.

Бісища скрізь, на зло зростає — попит, —
 Де Ти — від мене, Боже, — сам макет,
 Що на дощі — на шмаття розмока.

XXXIV

Ні, Ти — не слово й не — крізь слово — боз,
 Що пучками іде в блакить по лунах.
 Ти — крик утробний, що в мені — пиліни
 Усесвітів з таких сипучих бездн...

Знемігся я. Волання алябастр
 До Тебе — ген — триярусну поляну,
 Де я видибую, ще в мороку полоні,
 Як мрець, який опівночі — з обійсть.

Бреду до Тебе, — й все ще — ні на ліктик!
 Без Тебе й зорі — гніль, сліпих галактик
 Тече мені крізь пальці чорний смалець —

Й оподаль — смолоскипи — біс-манул...
 О Боже, Ти, який вірьовкою — мінял,
 Навчи мене, каліку, як — без милиць!

XXXV

Не знаю, де я проти світла схибив,
 Що біс мене — так — під свою оруду.
 Чи — кара — за найвищу нагороду,
 Бож — тільки Ти, а я — не йду в рахубу?

Я завинив, що пекло — так нахабно,
 Хоча воно єдине — шлях прозріти.
 Та я й прозрінню зараз сам не радий,
 Занадто — сірку й п'їтьму — бісів хобот.

Я — наче у дірках — церата, й — заки
 До Тебе, — ще — ніяк — колоди з ока.
 Оман бісище сипле з ложки цукор —

Й дедалі важче — з-під липкої цівки. —
 Сиджу — у витверезнику — пияк,
 Якому Ти — занижений пайок.

XXXVI

Ріка. На березі — бісище-пудинг
 (Бісища лізуть — з брижів, з неба рамок, —
 Чорти й в повітрі грюкають дверима)
 Й біс-кенгуру, що на вельосипеді,

Угору — стовбуром (трамплін) — й на мене пада, —
 Їм — на підмогу — хмизу оберемок
 На лапах рисі, — аби я — в хороми
 За ними — пекла, звідки сірки подув

Й то — хвилями — виття гієн, то — нявкіт.
 Ріка. Печера. Трохи далі — нивка
 Й сукуб-красуня, шкіра з сизих папул...

Ще мить — і всі галактики — на попіл
 І від буття — лиш краєвид паркий,
 Де біси мене ловлять, як пирька.

XXXVII

На віях-лапах — з обрію — з-за луку
 (Я лише кліпну) біс-хробак в манжетах
 Підводиться, щоб мою волю жати,
 І вже на мене — із ропух — налигач.

Мені не залишили і малого.
 Весь краєвид — стіна — рухома й жовта, —
 Дарма, що з мене їм — мізерний вжиток.
 Біс порожнин й біс-пляшка з-під маляги

На січку — мозок — й поруч — біс-папая —
 Все випробовують, коли я отупію, —
 І кожен — у візку — своє знаряддя. —

Я сам, хоч Ти крізь мене — всі народи.
 На все буття — я сам, один — чигир, —
 Чекаю, сам не знаючи, чого.

XXXVIII

Я не навчивсь — ні жити, ні вмирати,
 Й усе ніяк — зі смуги невезіння.
 Занадто довго й цупко — біс — мерзенне,
 А я — весь час — на манівці — з маршруту.

Не видибаю із життєвих ритвин,
 Здавалось — крок, — і небо із озону.
 Та із чуттями йде і духу заник,
 І я сиджу на черепках — невротик.

Навколо рясно — будяки й рогіз.
 Світ переходів і оновлень згас
 І тільки з віддалі — ледь-ледь — рожевий гуркіт.

Не плачу, ні, занадто тоскно й гірко.
 В суцільнім мороку, між бісів і гориль
 Ще пробую, глушман, — Твій — здалеку — хорал.

XXXIX

Усе, що досі, я віддав вогню.
 Без Тебе — пільма, й всі стежки — в нікуди.
 Я весь у гулях, біс, що мною кида,
 Мені у серці поверта багнет.

Який він ніжний! мека, — біс-ягня, —
 Це він мені найбільше з бісів шкодить. —
 Я знаю, Боже, що й ліванські кедри
 В дорозі в світло тільки — перегній,

Де я — крізь Тебе — небуття запону...
 Мене до Тебе — й біси не зупинять,
 Хоча від мене — ледве — жил обрізок,

Який Ти — на тортурі і образи,
 Щоб пеклові — на бульбашки — бариш,
 Як Ти мене до себе забереш.

Ти, Боже, під таким кутом цей світ зігнув,
 Що я вже сам собі — немов живий надгробок,
 Хоча бісище з тічки (просторіка й грубас),
 Що кожну блискавку — глевким рядном багна, —

Мене — то в кригу, — то — поволі — на вогні, —
 Цей кусень хаосу, що чвирка, біс-загреба,
 Який мені — Тебе — на блазня і незграбу, —
 Колінця викида і колесом — стегно.

Ця погань ладна й на порозі раю — бійку, —
 Їй — світло — тонконога, з заїдами — байка,
 Яка чомусь у Тебе — попри дійсність — в шані. —

Й бісища порють шилами сузір'я, наче шини,
 Аби тоді, як всі галактики — в розлив,
 Я — геть від Тебе й — між калік — «осанну» — злу.

Самиці сатани (тріюмвірат),
 Загорнені в язик піщаний бурі, —
 Пустелю з клітки — й з мене — колюмбарій,
 Щоб — ні назад я — кроку, ні — вперед.

Мене відлучено — від сміху і широт —
 Без суду, за дверима, без розбору.
 Аби, як шашіль — шафи книгозбірень, —
 Пустелі пульс — мені — за серця ритм.

Бісище (камізелька з ложок) — гицель,
 Що на барханах безугаву геца, —
 Вся пащека, як торохкий глосарій,

Аби мені навіки в грудях — сірка —
 І тільки — сіре, хиже й незугарне. —
 Я так на дні, хоч Ти й — надії герми.

XLII

Самі курячі лапки від — Учора,
 Де їхневмони — часу тарантас.
 Крізь мене жовта папороть росте,
 Де біси, як панчошу, мені — череп.

Бісища-маслаки й біс ящірко-вовчура
 Вже — сірниками — знизу — хмизу стос,
 Де Ти мене так обручами стис,
 Що світ навколо, як порожня чарка.

В мені, крім Тебе, — ні чуття, ні гадки,
 Ще тільки пам'ять — де-не-де — нагідку.
 Усе, що знав я і любив ще змалку,

Усе життя — на бульбашки і змилки,
 Де смерть, цей — на пелюстках — сибарит
 На мене роззявля із п'їтьми рот.

XLIII

Весь краєвид олією политий,
 Лиш небо і озера — з теракоти,
 А я, о Боже, так Тобою скутий,
 Що й серця власного не годен прополоти.

Ось біс — кораблики — з моєї люті —
 За течією — папірці строкаті.
 Мене — нема. Є винограду кетяг,
 Який в мені Ти залишив палати.

Біс, що на березі, — ледачий дачник, —
 В мені ще пробує — кочергами — гадючник,
 На показ виставляючи голизну,

Щоб я його — у душу, — як у лазню.
 О гідри з'яв, де тільки Ти — дренаж, —
 І скільки зору — шиї, що — під ніж.

XLIV

Жаба перетяла до Тебе путь.
 Із хмар — сичить. Вже й лень на мене кишка.
 Зло — в серце — свій брусок, — як в кушку,
 Ще й для присмаки приском обсипа.

Біс-сумнівів й бісище-слідопит
 За мною скрізь, як порожнин бекеші,
 Й на вухо — із живих мурашок — кашу.
 Як довго, Боже, — я — це — нице і тупе

Де кожне — швайкою, щоб око проколоти?
 Як тяжко, Боже, від оцих калатал!
 Я тільки крок, — біс-шльондра і лайливець

Розплів язик й мене на слину ловить.
 Пекло — хвостом — півсвіту замело. —
 Кляню, благаю, знов кляню й молюсь.

XLV

В душі відлига, капає зі стріх,
 Блакитні кладки навіть там, де збовтав
 Біс калабаню, що — задля дебюту,
 Очеретину — в кишки, щоб я — страх.

Біс-розбовток (а він один із трьох,
 Що пробують мене гаком добити)
 Мені на ребрах — день і ніч — дебати,
 Щоб не лиш мозок, а і дух мій струх.

Я сам із себе — тяжче, ніж з-під шпал,
 Та ця відлига вже мене — на шпиль,
 Де від світів — самі прозорі бильця,

В яких веселка де-не-де — кубельце,
 Та ще на обрії від бісів — ген — щетина. —
 Це Ти в мені, чи це душа, що тоне?

XLVI

Виделку під ребро — мені — бісище-пструг, —
 Луска — із ратиць і очей, — гадюки — зябра.
 Йому допомага чортиця — скрипко-зебра,
 Хоча й без них — душа і тім'я — від острог.

Біс на штурпаччя — слух і зір мені обстриг,
 Як ложками — баняк — мене — бісища-зубри,
 То наче кишку тягнути гуртом за обрій,
 То молотком — на клепку, щоб — навіки — страх.

І кожен щелепами — мою плоть — зі смаком.
 Повітря репнуло, й зі шпар — бісища-смокви,
 Чорти-перепічки й сам сатана-торнадо, —

Аби мене — від Тебе — в небуття турнути.
 Та чую я, коли — і я вже той рівчак,
 Де Ти — вузли світів — з невидимих річок.

XLVII

Ти, Боже, мій єдиний донор
 Крізь пашеки бездонні глини.
 Мене прикуто до колони,
 Щоб ланцюги, — мої жадання, —

Мене — ніде — з орбіт щоденних.
 Та м'яса клітку довжать луни,
 І вікна, що в мені — орлани,
 І отвори, що — крізь видіння,

Де ще світів первинний нелад, —
 Все — щоб в мені — Тобою нило. —
 Мене Ти, — як стихійне лихо,

А я — без тями — бідолаха,
 Який — на вітер — свій талан —
 За крихту — на Твоїм столі.

XLVIII

Усесвіт — наче лисяча нора,
 Що — із-під криги — крізь повітря здуте.
 З-під жолобів — щоку прозору — диптих
 Півмісяця, що в ложку зашкаруб.

Як розливали з баняка сироп.
 Мене блакить вже стала поїдати.
 Вже зїла зір, лишивши тільки дотик,
 Але і той — вже простір — в лапу згріб

І дивиться, чи з мене — тлін вилазить.
 Вся зелень розпаковує валізи,
 Аби в мені — не Ти — комах гудіння,

Й навколо світ, як дівка на виданні. —
 А я перед Тобою — й духом — голий,
 Так Ти мене — крізь всі світи загилив.

XLIX

Цей біс (скляний — на клешнях — короб, —
 Він — спец на серця нечистоти, —
 Для пекла він — із душ — паштети;
 В легенях колби — зла лікери) —

Мені він — щохвилини — кару.
 Ще заки перегноем стати, —
 В мені він — мороку статуту.
 І вже бісища-винокури —

Єство — на сарани терен.
 В облозі — мозок. Біс-таран —
 Мотуззя — з селезінки — й цика.

Навколо гусне бісів цокіт,
 Де я — крізь цей чавунний чад
 Очікую цілющих чуд.

L

Бісище — наді мною булаву,
Й навколо жажкає з усіх бісівських кузень.
А поруч — сад, де стиглі абрикоси —
Невтілених світів і мерехтінь — кивот.

За мною — назирцем — свињача голова,
Де сині мушлі ллються з-під маркізи,*
Які мене — до розпачу і сказу,
Так я Тебе на допомогу зву.

За мною ходить семипала смерть,
В її руці гримить залізний мирт,
Й бісище розгорта, як крам, левади,

Аби мене хоч на Красі зловити,
Бо вже до мене промовля — й латук...
Так тихо, — чути: янгол проліта.

LI

Бісище, наче фараон — по Нілу,
А я — між дюн — в піску — сумний рибалка.
Крізь світла шийку — небо в цей світ булька,
Де двоє бісів, — розсувні пенали, —

З печінки п'ятьми — лагодять панелі.
Червона — дюнами — бредє кобилка.
На всю пустелю біс-койот щось белькнув,
І в грудях, як півсвіту потонуло.

Переді мною розкрутився хобот
Й — на довгій рахівниці — мої хиби,
Й нічого, окрім клацання, — не чути. —

О Боже, Ти, який стоїш на чатах
Всього буття й не скривдиш і амеби,
Дай мені сили, бо я в пеклі, мабуть.

*Маркіза — легкий матер'яний дашок над вікнами або бальконом для захисту від сонця.

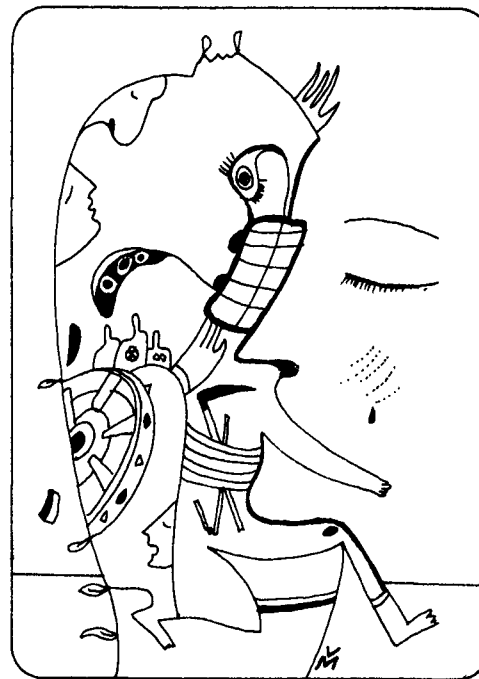
LII

Все відійшло: велике і мале.
Я — вже не я, а вижовкла тинктура.
Крізь мене небуття з буттям гуторить.
Та стежка, що до Тебе так вела, —

Замулилася, й світ — на помело.
На роздоріжжі я — глуха тетеря,
Яку долають біси, пільма, старість,
Де — ні струмка, — усі перевелись.

Напевно я ступив у такий вигин
Буття, де й світло губить рівновагу,
І тільки біс, зеленошерстий фертик,

Послужливо — у пільму — пекла фіртку.
О Боже, Ти, що — й там, де пустку — поступ, —
Не дай мені на півдорозі впасти.

LIII

Бісище, — спереду — вобло-коняка,
А ззаду — спина із ножів — лисань, —
На мурах із кривавих голосінь
Здіймає накуп з краєвиду й ника,

Щоб я — бісівський кодекс — за спонуку.
Ще інший біс, що видноколо ссе, —
Він — порожнин і небуття ласун, —
Крізь мене — пазурі, — ногате око, —

В моє він серце моститься, як в постіль,
Аби я — з однієї — в іншу — пустку.
О Боже, Ти, що й черв'якові — няня

Й усі галактики, як латки на штанині,
Уговтай бісів, аби я... або
Дай сили, щоб — нарешті — я — в Тобі.

Мій зір, мов в'язень в вогкім казематі,
 Який — крізь ґрати — неба візерунок, —
 Там ще — від світу — згаслий окоренок.
 Крізь себе я бреду, як крізь замети, —

За кожен крок — дедалі тяжче мито.
 Як простирано — на всі щоки — ранок,
 Поодаль — носить дзеркало — ворона,
 Й тополі — уздовж шляху — садить смуток,

Де я, мов палець, — в осяйне — прочанин,
 Хоча мене, Ти, Боже, — на товченю —
 І від душі — на дні — лункий ошимок,

Що — ледь помітно, — цівочка, — крізь шуми,
 Крізь оболонки і крізь бісів гурт,
 Де Ти в мені — останній знак і гарт.

Бісище-шур, який — зубами — мені бік,
 Щоб я — на вітер клоччям, як стара депеша,
 Й бісища-ящури — вогнем — з очей і пашек, —
 Між цих гієн, я — як слабака зі слабак.

Біс із гантелями — цей світ, як колобок,
 Мені — в борлак, щоб суєта, — як пошесть,
 І від душі — лиш болота і пущі. —
 Невже ці біси, Боже, Твій — на мене бук,

Щоб я — до Тебе — і крізь мертві петлі?
 І ці бісища лиш тому мене — за патли,
 Що я — за тліном все ще — потай — тугу,

Й вони мене за вуха й кишки тягнуть
 Назад, де катеринка й карусель,
 Хоч Ти мене — в руці, як карася?

Біс — серце світу — на автодафе,
 Де тільки з'яв — покорчені футляри.
 Ліворуч — між дахами — біс-телурій
 В повітрі бігає. Бісище-саркофаг

Мене — сиропом із сірчаних фіг, —
 І мухи п'ютьми — в ролі ювеліра.
 Мені у шлунку чортеня-селера —
 Товчене скло — з бісівських центрифуг.

Для бісів — я, немов конячий окіст, —
 Все випробовують — на колір, вміст і якість
 Ще й лапу — в душу, щоб — каньйоном — бруд, —

І день-у-день я мушу цей обряд. —
 О Боже, засвіти в мене опал,
 Який це пекло з бісами — на пил!

До Тебе — шлях — бісище-потороча,
 Що кожний вчинок, кожну думку — нюшить.
 На моїх плечах — все ще світу ноша, —
 Де проминальність, як єдиний речник.

Гібрид-гусак, — він — біс і — дівка руча,
 Що з-попід з'яв, засалених манишок,
 Мене — бичем, — я з левами в манежі,
 Де видовжена кожна мить — в століття.

Ще інший біс, — у заїдах — новатор,
 Який мені — всі косточки — на вітер,
 І — щелепами — душу, як павук,

Щоб я — ні вдень, ані вночі — повік,
 Хоч — Ти мені і в пеклі — обертон,
 Який мене — на промінь оберта.

Якби я міг бодай на мить забути,
 Що тільки Ти — ще палуба і стеля...
 Заради Тебе я — в таку відсталість!
 Заради Тебе — я — в такі лабета!

Щомиті в колодки мене забити
 Силкується біс-хвостокіл й зі стулок —
 Мене пекельним, із ропи, мастилом —
 Це й спину шкірить на весь рот зубатий.

Я сам собі чужий, у струпї весь, заброда,
 Якого й не розгледіти за брудом,
 А Ти в мені, як із води — тюлень. —

Навколо — ні душі — самі тіла.
 Що біси, коли Ти — єдиний заводій —
 Мене — безоднями — від мене геть ведеш!

Окраєць хліба — сатани п'ястук
 Простягує, та замість хліба — бляшка.
 Біс-парасоля й інший — біс-калюжка
 (Від лещат ниці — кожен з них — мастак)

Мене шаткують, щоб душа — місток, —
 Хай у Прокрустовім літає ліжку! —
 Й на ніжках із пайна — бісище-ложка,
 Що — димову завісу, — з мене — стейк.

Чортиська трудяться з усіх боків, щоб конче
 Від мене — пеклові — бодай мізерний кінчик,
 І я — нехай на мить — бісівський рівень,

Не знаючи, що Ти в мені, — як ревінь,
 Бож я до Тебе, Боже, ніч і день
 Крізь скелі, як крізь стелі пільми, йду.

LX

Бісище, він — і рясу, і тонзуру
 (В добра личині — залюбки нечистий), —
 Поволі — зашморг, аби я не зчувся
 І в пашу зла — на людському базарі.

Біс, що качалкою клепає зорі
 І очі вирива з нутра в липкі пачоси,
 Мені у руки — ремесло нечесне,
 Хоч Ти в мені — і ребра — на озера.

Куди до водопою — пам'ять-мамут,
 Щоб я — повз каліч — щораз глибше — й мимо.
 Моє життя в дороговказах з мумій,

Як шкіра зірвана, — не біс, а Ти — обценьки.
 Скрізь купки «я», — поламани цяцянки,
 Щоб я — в Тобі, як ледве чутний дзенькіт.

LXI

Стрибок — і ані сплеску, ні відлунь,
 Де біси кришками — по черзі — всі пороки,
 І я пливу по глибочезних ріках
 Глухої пам'яті. Стовпи серед полян

Залитих повинню й за ними оболонь —
 Все далі й далі в водоспад — крізь речі,
 Де світ — на вітрі — навздогін — порічки. —
 По той бік від благань і від молінь.

З води — подекуди — із виру — козеня
 І краля, що колись — на ковзанах,
 І те хлоп'я, що пальцем в небо тиця, —

І небо, як настоянка з настурцій.
 Все далі й далі, де вже ані звуку,
 Сама ріка — одне суцільне око.

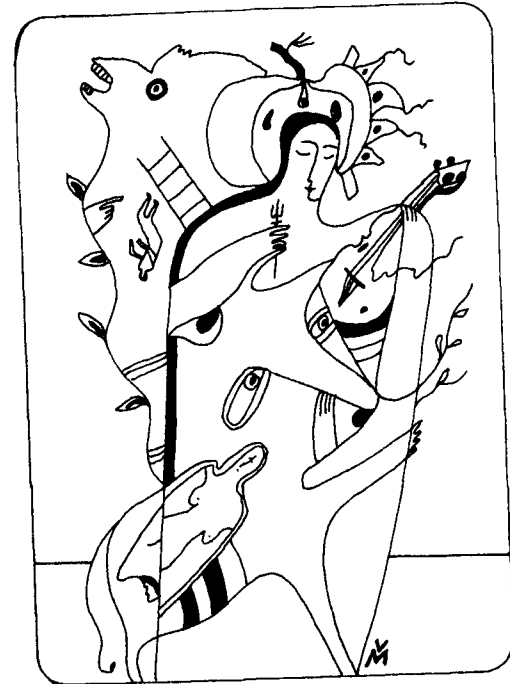
LXII

О Боже, хоч би де я став чи сів, —
Не затихає пекла балаболка.
Мені бісище півдуші забейкав
Ще й половину мозку надіссав.

О Боже милий, Ти, — що — над усе,
Й мене — за карк — крізь зла яруги й балки,
Де біси виїли цей світ, як миші — булку,
Аби в мені самому — в світло зсув,

Розправ в мені заліплені надкрила,
Бож біси навіть тінь мою надкralи
І підступом — то з бубнами, то — нишком,

Аби моє нутро — на тухлу юшку.
Та я добіг Тебе, — без тями і — без задніх, —
Це, Боже, — Ти — чи осяйна безодня?

LXIII

Я — перехрестя, де ще світу дзбан
З живицею, що в синь перегоріла.
Мені у грудях ляска простирало
Замість вітрила; день і ніч гребу

До Тебе, та все глибшає глибінь,
І біс, який увесь світ — на тарелі,
Мене, як локшину, — виделкою — з каструлі.
Між скелями вишу. Цей біс, либонь,

Затявся з мене — пеклові — всі хляки.
Скрізь дудки зла, — зло — за розраду й ліки.
Світ — на мені, як ногавиці з хакі.

Ти ж так собою все в мені — захукав,
Хоч біс шибки й шатирить всю добу,
Аби, й здихаючи, мене — мішком — добить...

Що мені смерть, як я пізнав Тебе.

LXIV

Сіямські близнюки, — чорти-моноклі, —
 Й на лапах гужавих — бісище-кепих —
 Мене — в рожеву запихають кулю,
 Де щойно — річка і долина зникли.

Липкий туман. Він — на мені, як накип —
 Не пізнаю й знайомих вже околиць.
 Бісища — гудзики в повітрі повмикали, —
 Зла вентилятори, щоб морок — за спонуку,

Й то — бісером, аби я з пеклом панькався,
 То — всі кишки, — з зупинки — на зупинку,
 Мовляв, ще мить — і — за гузир — сердегу!

Та з-під лахміття мозку — блима здогад:
 Що з того, що вони — мене — на нуль,
 Як Ти в мені — і крізь золу — канал.

LXV

Біс-череве, — води пакунок
 В шухлядах полум'я і спеки
 (Я — пеклові — ще під опіку), —
 Очолів коропів по конях.

Ти лиш на мить мене покинув,
 І вже бісища — в мене — пакіл.
 Та я, — хай зернятко розпуки, —
 З усіх бісівських запіканок,

Дарма, що поруч — біс-сазан
 Відкрив мисливцям тьми — сезон,
 Де з'яви, пекла параноя,

Вже по горлянку пориняють, —
 Самі обвали і сніги,
 Де не ступала ще нога...

О світку мій, що — від негод!

LXVI

Мені у серце зазира бісище-сич,
Щоб я його — за зірку і — за музу.
Нутро, як біб, від їхнього комизу, —
Для них мій дух — із тельбухів і сеч.

Мені в клітинах — помпу — біс-вусач
Й бісище-праска, що кути розмазав, —
Гордині й хіті пробують — мімозу,
Аж піт з чола — так, — на потужність всю.

Весь світ мені — один безлюдний острів,
Й бісища, — як в труну, жбурляють в мене айстри,
Щоб на мені — Ти — раз й назавжди — крапку. —

Моя ж єдина — між світами скрипка,
Твій перст, що плин буття випереджа,
Вже розламав мене, як пиріжок,

І я в Тобі краплиною дрижу.

LXVII

Бісище — лапу, — із суглобів — дим,
Що вже валує — і з мого зап'ястка.
Без Тебе, Боже, і у бруньці — пуста, —
Млинок оман, де небуття гуде.

Півколом сів диявольський содом
В мені навпочіпки й на дух мій — пастку.
В мішечках мозку — тільки плаха й підступ.
Бісища-викрутки, як бадилини з дамб, —

В мені — то хмари мавп, то — сарану,
Щоб морок — зерна тліну заронив,
І — замість світла — сіркою — й сичало, —

Вже біси й — небо, — й верхи — біс-мачула, —
Та човен чавить їхні піднебіння, —
Ти так — веслом всю серця калабаню, —

Сама луска і плівки - від примар, —
Бож Ти мене — живцем — на світла мур.

LXVIII

Цей біс, що мені — поперек — ластом,
Крізь димову завісу — сонце й ниви:
«Ти з нами — ні, а ми — усе! Ба навіть
Ми — світ тобі, — як з палітурок — стенд!» —

Бісище-вермішель — зі стелі й стін
Мені — мене на таці, — як обнову.
Щомиті пекло — свій на мене — невід,
Щомиті біс — мій живчик, — як мій стан.

І кожне роззявля на мене пельку.
І кожне, — як не ніж, то бодай — пилку.
Я — з лапи — в лапу, як з нитками шпулька,

І кожен мене крає, як кравець,
Щоб я — на ним лиш — вказану криву. —
Аж шкода їх, бож Ти — мені — в крові.

LXIX

Скрізь з'яв шматки. Бісище-кулінар
З ріки, дерев — обвуглені паштети.
Мене він — марно — під свою батуту,
Де біси-тюті — швидкостей турнір, —

По двоє, троє — штопором — у нурт. —
Світ — ще в печері, зорі — з хліба титли,
Що їх бісища — щіткою — змитати
У кошики, і кожен кошик — нерв.

Та я Тебе — в собі, — крізь бурю — танкер, —
Крізь голоси, що — жалібно і тонко,
Пливу в камінні, сам — камінний нарис,

Де в бганках пам'яті іще лососів нерест,
Хоч Ти із мене — цей світ, як тампон,
Щоб згарище — на світловий тимпан.

LXX

Ти у душі — єдиний замітальник,
 Що — віником (з риб молочка) — всі хляки
 З орбіт нутра, де все ще бісів — клекіт,
 Що тільки но — мій мозок — на пательні —

Й обвали в почуттях, підводних штольнях.
 Ти, Господи, на все — єдині ліки,
 Мене ущент — на світлові сполуки, —
 В них розчинилося сліпе і неутульне,

І замість бісів, що мене — на облік,
 В повітрі — кілька продовгастих яблук,
 Що світяться і що — колись — принаду, —

Як я — без Тебе — білим світом нудив, —
 Та вже мене — ніщо не досяга,
 Бо я — все глибше в Тебе, як в сугу.

LXXI

Мені у серце — всесвіту патик, —
 Ним біс випробує сумління чулість.
 Чорти мені весь мозок підточили,
 Де я — під катафальками питань.

У тиягах із хрону — біс — потовк
 Всі нутроці, щоб — в п'їтьму я відчалив.
 Навколо сатанинська виє челядь, —
 Мене ж бо кожне — під своєю п'яту, —

І кожне, щоб, — як змагунові, — першість,
 Дарма що я — самі кістки і парші,
 Та мою душу — скорпіон-салата,

Бісище, — пробує, як огірки солити,
 Щоб нею — на сніданок — сатана,
 Не знаючи, що я — з усіх тенет,

Бож я в Тобі — навіки затонув.

LXXII

Це сонце чи бісівський пекла герб, —
Яйце — на лапах жаби — з каламуті?
Повз мене чорт, що осідлав комету, —
Повій, як хробаків, — мені на горб.

Аби мене — доценту цей тягар,
І пекло, тішачись — подвійне мито.
Бісища у подобі свиноматок,
Мені — на шию й ноги — замість гир.

Повітря — сечі міхурі. Мурашник
Гавкущих паш, яких з мішка — мірошник
(В чоботях, — з свіжого, ще з кров'ю — м'яса), —

В'язких потворок і черви намісник.
Та марно — служки пекла запальні,
Бо Ти в мені, о Боже, за — пальне.

LXXIII

Мене укрила вщент бісівська нужда,
Ти ж, Господи, — моя домівка й няня.
Я довго брів пустелями пізнання,
Де в дюнах розуму — бісище-ножик,

Який ще й зараз у мені, як нежить,
Й нашіптує, що Ти — слабака й нюня,
Який не те, що — гори і рівнини,
А й рівчака, — й горлянку шилом ниже.

Біс присмерку — острогами з-за пругу
Мені — борлак, де Ти — струмок на спрагу,
Хоч біс вола, що я останній йолоп

(Із лап — світила, як стручки зів'ялі),
Ще й трубить в кишку, як в мисливський ріг, —
І на — золу, бо Ти — мені — зоря.

Біс пада з ніг, щоб я — його — за соду
 В своє нутро, що не вгаває нити.
 Безносий біс, — на мотузку — монета
 (Він — пекла конопляного завсідник), —

Мене підкурює, аби я — всі засади,
 Мовляв, як дурень торбу писану, — я — цноту
 Душі, якій однак не оминути
 (Бо дух — це — хльондра), що її засудять, —

Й біс-содоміт, у нього ніжна цера, —
 До мене, аби я — його пацьори.
 За ним — на довгих лапах — біс-цідилка, —

Мені — освідчується пекло, й він — цидулку. —
 Та я в Твоїй руці вже виноград.
 Ти — хліб мені і під ногами ґрунт.

Біс видува міхур свинячий із-за хат, —
 Мене там ратицями хвиця біс-барило.
 Чорти дрібніші, ноги — із бурульок,
 Мене — печінкою, — по черзі — на штахет.

Біс — морквоустриця, що — марно — хіть
 (Ти і на манівцях — єдине забороло),
 Заслинив світ. Чорти позабирали
 Й світанки в пельки, щоб я — від сухот.

Мене диявол гузном — на всі боки нюха,
 Ануж в мені до пекла — нагло — нахил,
 Й до Тебе стежку біси, як патицця,

Щоб — в небуття — мою до Тебе втечу,
 Хоч Ти в мені — яйце, з якого вже пискля,
 І біси — тільки пазурі — по склу.

LXXVI

Мені бісища — вуха, очі, рот,
 До трупів тягнуть і — на ногу бирку.
 Та Ти в мені, де я — повільна барка, —
 Крізь блискавку — в себе самого — рейд.

Ти — вікна всі нутра. Душа — метеорит
 У пазурах осяяння, що — беркут, —
 Він — по клітині — сумніви приборкав.
 Де біси гидили вже стільки зим підряд

Й де — з баняка — ще око — біс-джиґун,
 Чи я, бува, не гину від жаги
 До сідниць тліну, щоб — як стій — заміну, —

До люпанара чи в петлю заманить,
 Хоч Ти мене — з корости і заглад —
 Собі на груди, як шпака — на глід.

LXXVII

Сліди в провалля, де бісище втік.
 Ти ж, Господи, моя єдина дума,
 Хоча новий — пила на лапах — демон
 Вже знову із ущелини росте, —

Їм — аби з мене — пекла водосток —
 Ще й — ратицями, — як у себе дома.
 Ти ж і крізь бісів — двері в невидиме,
 Хоча обабіч мороку глевтяк

Й бісище-кнур, який ногою дриґа,
 Під регіт пробує — гаком — удруге, —
 Ануж, бува, ще пекло — з мене — грінку...

Міхур із кров'ю — вечори і ранки,
 Де з заступом, в калошах, — біс-грабар.—
 Я ж — *Твій* боржник, і тільки Ти — мій борг.

Ця мить, що винесла мене за борт,
 За межі дійсности й опуки сили,
 Бож Ти в мені, о Боже, наче солод,
 Хоч біс — від мене — пеклові хабар —

Й ряд рундуків, де — небуття набір.
 Щоночі біси зводять тин з русалок,
 Де я — на камені, який мені — оселя,
 Щоб — і чуття, і мозок — шкереберть.

Крізь небуття — гуртом — бісища-теслі, —
 Вони мене з усіх боків так стисли, —
 Вгорі, внизу — саме бісівське тирло.

Мачулами — півнеба й зорі стерли,
 Аби мене — з Твоєї — геть — тропи, —
 Й з планктону пільми — писок — біс-трепанг. —

Та я — до Тебе — і крізь шантрапу.

Ти — ані слова, і — весь світ — на злам,
 Де біси — на руїнах — свій гармидер.
 Жучище-чорт, окаті роги (моді
 Підвладне й пекло), — він — мене — на глум, —

То — в упряж, то — кар'єром, як тягло, —
 Аби й тут — передати куті меду.
 От-от, здавалось — Ти, — й навіки — мудрість,
 Де глупоти гуде порожній глек.

Води — у рот, — й на мене — біс-гергепа, —
 Чавунна шафа, що — ластами — гупа, —
 Лежу — з торбами в рівчаку — тімаха,

Якому в серце залетіла муха —
 Крізь белькоти, де й біси — ні бельмеса,... —
 Ще тільки крок, — і глей — співуча маса.

Невже я мушу крізь цей біль, що зараз —
 І світло — на п'явки і закарлюки?
 Мою свідомість поїда шуліка, —
 На обрій — обрії громадить, — скільки зору —

Прозорі куби — й біси в амбразурах, —
 Без Тебе — все таке чуже й далеке, —
 Від зримого — одна суцільна млака —
 Лиш — де-не-де — з купин — неону зерна.

Уся земля, все небо — тільки заводь,
 Де я Твого дослухаюся зову
 Крізь бісів зубокрилу зграю.

Єдиний Ти — відживлюєш і грієш,
 Й хоч біс мене за петельки трима,
 Я весь до Тебе — вже — гірський струмок.

По скибці — краєвид із-під пляншета. —
 Біс, що — на півні, як погонич мулів,
 Барханами, де ще світанку змилок. —
 Мені зітлів язик і рот зашито.

Єдиний Ти, що міг мене втішати, —
 За хмару, — і — повітря вмить — замало, —
 Діди-бісища й пуголовки-молодь —
 Навколо мене, наче парашути.

Риб'ячим жиром й сечею запахло,
 І кожна дюна, як обличчя спухле.
 Пустеля вся — на гаспидну челядню,

Де ковзко, тісно й, попри крик, — безлюдно. —
 Ти ж — вудлище, рибалка й поплавець,
 І я до Тебе — й крізь піски — пливу.

LXXXII

Не зчувся я, й ось — між світів бігун,
 Якому Ти, — як скойку — ніж, — всі межі
 Ще й пальцями — галактику, як мушлю,
 В світанку отвори, де небуття шуга.

Всі пори року й обрій — з-під ноги, —
 Це Ти — душі — із крилець сплів гамаші
 Й тримаєш всесвіт у руці, як мишу,
 Що звужується й ширшає, аж ген —

Буття — на брижі, в бульках — кожна нота...
 Тебе й в краплині годі оминати,
 І Ти — однаково — і мамута, і нетлю,

Те, що нетлінне, і що мусить гнити,
 Бо й вічність — тільки тліну апогей,
 Всі сім замків, що — Твій священний гай.

LXXXIII

Терпуг-бісище, очі — патронташ, —
 Усіх моїх провин — на дошці — залік.
 Ще й служки тліну в золотих камзолах
 Моє життя — на стружку, наче товщ.

Для них я — краєвид з свинячих туш
В кривавих бульбашках, лиш — в голосівках — зелень.
 В повітрі — поле крил, все — пекла зілля,
 А я — колоди карколомних тиш,

Де браму в світло — міцно — біс-сирена...
 Мене Ти, Боже, — на суцільну рану, —
 В мені ще хаші, й біси так навально,

Бо я ще бабраюся, замість, — хай — повільно —
 Крізь бісів, як крізь хвилю на косі,
 Щоб Ти в мені — осяяння кесон.

LXXXIV

На мене впало небо, як терміти,
І я — без глузду, без чуття, без плоти.
Я якось небо із землею сплутав.
Це Ти, чи сам себе я збаламутив?

Й увесь цей світ — лише з піску намети,
Проміння навіть, як могильні плити.
За кут відхилення — свідомістю розплата
Все, що колись я мріяв бути й мати,

Як димарі обвуглені гуральні.
Ти доторкнувся, і життя згоріло, —
Й ось я — зі сколопендрою — товариш.

Гора і низ — в один клубок. Ти — вирій,
Куди усе. Нехай я не увесь, —
Народжуюся вдруге — з Твоїх уст.

LXXXV

Бісище, восьминогий перукар, —
З-під черева — свинячі ніжки в ботах, —
У піні — лезо — б'є мене у бутлю, —
Коровам пекла з мене — комбікорм.

Біс-колесо — буттю наперекір —
Обслинив краєвид ще й чинить збитки.
Вдвох пробують хребет мій підрубати,
Ще й — кирку — в карк, хоч кожен — панікер —

Й, зачувши світло, губить м'ясо й сперму. —
Єдиний Ти, який мені — відпорність,
Й крізь трави в грудях, — я Тебе — на дотик, —

Це сяйво в порах... Світ почав гудіти,
Й мене — на порох — в ступі — світла стовп, —
Так Ти крізь мене — навсебіч — ростеш.

LXXXVI

Розвісив дощ м'які на гілці геми,
 Де засідку на мене — біс-індик
 (В панчохи ловить), але я — гудок,
 Який до Тебе — і крізь пекла гомін.

Не знаю, де я. Слизько під ногами,
 Цей куш — не куш, — в острогах біс-судак.
 Цей стовбур — в зябрах замашних — кадук,
 Що — бісів, як опасистий ігумен.

Мангуста-біс — мені — содом — у гості,
 Й краплини зла мене всього — так густо.
 Я на дощі, думки з лункого лубу,

Що в нього камінці — бісище-лобур,
 Мовляв, Ти — ошукав мене й забув. —

.....

Тебе торкаюсь, як язик — зубів.

LXXXVII

Як склянку в склянку — біс громадить гори,
 Аби мені — й схід сонця — на могилу.
 Як помпи — нафту — біси-мудрагелі
 Все видиме — на брухту кучугури,

Де — з підскоком — в ботфортах — біс-гаргара.
 Та і крізь них — я — Твій єдиний голос —
 Під гики, цмоки, ляскання і галас.
 Мені на шию — й краєвид, як гирю, —

Бісища — й невідступно — по три зміни,
 Щоб замість Тебе — зло — пекельну манну, —
 Й навколо — рясно — в безвість — світу зливки.

Всі з'яви, як — один сипкий прилавок,
 Де — в фартусі — бісище-черевань,
 Що — щириться і, як бугай, — реве.

Та я вже — цвіркуном — через рови.

LXXXVIII

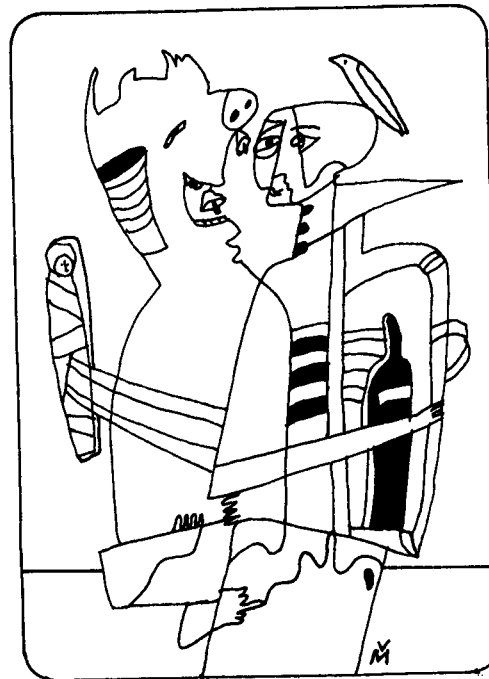
Мене бісище водить серед степу
По ночвах тьми й над скронями дудука.
У нього тулуб — чайнико-мордяка, —
Він стрілки — від потопу до потопу.

За мною, — безхребетних прототипи, —
Ватага монстрів, кожен з них галдика, —
В судинах серця — пекло — пітьми доки,
Де — м'язи-молотки — і двокопитний тупіт.

Два біси, — дві макрелі, що в тюрбані,
В мені поволі — всевіту турбіну,
Щоб — корабельню пекла — біс-малюк,

Який мені уже — на гамалик.
Та Ти дмухнув, і біси, як тютюн,
Який — з діривої кишені — смерть-титан,

Й ні бісів, ані світу — тільки Ти.

LXXXIX

О Боже, Ти коріння так в мені пустив,
Де щойно біси — душу — сапами — й сичали, —
Цитрини світла, хоча біс-віольончеля
Гуде над вухом, щоб я — нице і пuste.

За ним — луною — б'є в тарелі — біс-пестун
Й копитом — мозок, аби я — до бісів — чулість.
Біс-милиця дрібних чортів очолив
Й мене — драбинами, щоб шарварок постав,

Й мурахоїди, що в мені мурашник чистять,
Крізь ніздрі — розмисли, щоб — ні добра, ні чести, —
Самі дірки, що й — снів м'якуш сочистий,

Щоб з мене — лиш кружало для сидіння, —
І біси трудяться — серпами сьогодення,
Хоч я вже там, де Ти — ковші бездоння.

XC

Молюски-біси, що на парпеті, —
 Тягар на серце — міхурами льоду,
 Аби від Тебе, Господи, — ні сліду.
 В мені траншеї й досі — біс-лопата, —

Що — як — з-під заступу — до м'яса потяг,
 Щоб хоч на мить — я — в гнійні кубла блуду. —
 В повітрі біс мені — в трьох іпостасях — Леду, —
 Я мав би остаточно отупіти, —

Ці кілометри стегон — тільки привід, —
 Й мені бісища кості й душу правлять,
 Аж хляпа від черви, парують писки. —

Та я вже, Боже, — я вже тільки пустка,
 Де Ти розвісив світлові коржі
 Осяяння, що — небуття іржу.

XCI

Чорти мене — обценьками — й — на палю,
 Аби до Тебе — і на цаль — не сила.
 Я весь — із ям, ще й тямю обтесали,
 Мені вже й сонце — затхлий закапелок,

Де тільки нетлі і пружини пилу.
 Драбина-чорт, а з ним — бісище-селех —
 Мене, як тушу, ще й — клинцями солі
 Й женуть мене — без шкіри — з цвяхів полем,

Де, крила з попелу, — півнеба — гаспид.
 Я знаю, Боже, — це — на Тебе — іспит.
 Я — наковтався з'яв, як мила — дурень,

Та всі ці біси — це до Тебе — діри,
 Бож навіть біс, що з мене глузд скубе,
 Мене — до Тебе — чвалом, як кабан.

XCII

Втомився я, і світло йде на спад.
Та не моя, нехай Твоя лиш — воля.
Навколо біс виписує кривулі,
І смерть на гілці, як сорокопуд.

Цей світ камінчиками осіда на спід.
Як тяжко, Боже. Та вже інша хвиля
Мене — крізь мене — в невимовне валить, —
Я сам собі, як власний антипод, —

В долині і водночас — на недеї,
Де тліну піротехніка не діє,
Дарма що біс, покривджений механік,

На мене пекла виверта махию.
Ти ж у мені — в таку сліпучість — фйорд, —
Лиш світла еліпси, де я — за ярдом — ярд.

XCIII

Бісище, що мне скелю — на кефір
(У кості грають, й морок кида жереб),
Жирафа-біс (три підборіддя з жиру),
Бісище-конус й біс без жодних форм —

Мене — в мішок й крізь ополонку сфер,
Аби медузами — нутро — й зірки зажури
Доценту помисли, де щойно — Ти — стожари
(Світанок — купи слизу й пуголовки фарб!). —

Бісище-циркуль і диявол-орхідея
Виважують, як гніт на мене діє
Й чи їхні жала вже — смертельну млявість...

О Боже, Ти, що гілочку оливи
Мені — у серці, щоб — на порох — пекла зиск, —
По краплі — той поріг, де морокові — зась.

Крізь Тебе я, мов крізь гірську породу,
 Де Ти на мене — щораз більший натиск,
 Щоб я — ще глибше — у Твої тенета.
 О Боже, я стою в Тобі по груди

Під гик і свист бісівського поріддя.
 Ти ж у мені почав був сутеніти,
 Щоб я увесь повис на одній ноті,
 Де підступами п'їтьми — всі поради.

Ти розірвав нутра сиру завісу
 І, як дитина, таргана за вуса,
 Мене із тіла тягнеш через череп,

Щоб я крізь тлін, який бісівські чари,
 Угледів: цей світ тане на очах,
 І я в Тобі, розпластаний, лечу.

Бісище — мені світ, як перегнилий зшиток,
 Куди загортували оселедці — й — жиром.
 Де я — гірські хребти наруги і зажури,
 Що й зараз — під ногами, аж в долину — шутер.

Йду в захід сонця, тільки серце — рикошетом.
 Біс-кухар — краєвид, як гуску — трюфелями, — жаром,
 Де вже півнеба й півземлі ропуха зжерла,
 Що лагодиться й душу з п'їтьмою змішати.

В мені поволі — всі чарунки зору й нюху,
 Хоча бісища досі — глеєм — цей мій нахил,
 Щоб все в мені — навік — корою і — зашерхло. —

Та вже від бісів-тарганів — ледь чутний шурхіт, —
 Я — в ядрах світла, що в мені й повз мене плине,
 Й я сам — потік повітря й — в невимовне планер.

XCVI

Біс, що в подобі власть імущих —
 В повітрі їздить на акулі,
 Мені в очу посіяв скелі
 Й чекає, щоб душа — на моці

Серед оцих падінь і зміщень.
 Бісища й кишки підіткали,
 Аби мене — серпом, — як колос,
 І я — від сатанинських змашень —

У шлунок пекла, як в сміттярку.
 Бісище-глек мене затуркав,
 Біс-кажанище (м'язи — кобка)

Мені у серце й мозок — скабку,
 Де Ти крізь мене — ллєш світи, —
 І я — вже Ти, де все світа...

XCVII

Чортища тут — душі і тіла — сінекуру
 Й наввипередки — дзеркало з дійок — у лапах, —
 У кожній дійці — мороку алмазний зліпок.
 Біс мече бісер, аби я повірив в шкіру,

Ту саму шкіру, що мені — найтяжча кара,
 Бож це вона втягла мене в оцю халепу,
 І я — без даху — в зливі зла — хитка халупа,
 Та бісам — мій хребет, — аби я їм — в покорі, —

Не вирвати, хоча дияволи-тритони
 Мене із тіла — майже на одну третину,
 Й крізь брили небуття, що — панцери хвилясті, —

Скрізь пики щиряться й — під ноги — з сажі листя. —
 Біс гне мене у три дуги, а я — ще прямо,
 Бож Ти в мені, де я — по сходинках — у промінь.

XCVIII

Мені зачваркав очі біс-цитрина,
Щоб я — за зло — бодай з мачину — тостик.
Бісища — сатану мені — за тестя, —
Чорт-камбала (кістяк прозорий — треном), —

Мій мозок — ложкою. Потвори в трунах —
Мені під серце — хоботи кутасті.
О Боже, Ти, який мене, як тісто, —
Невже оцей квартет чортиськів струнний,

Щоб у душі — так плісняво і сиро? —
Я — підземелля, де, як дзвін, мій сором.
Бісівський почт — мене на гній — затюкав,

І тільки Ти — на обрії затока. —
В Тобі я вмер і вдруге народивсь, —
Я — вже — не я, а небо і вода.

XCIX

Переді мною — попелиця-велет, —
В одній руці — обценьки, в другій — міхи
Ковальські, — її служка — синя муха, —
Мене за бороду, за — сором, вся навала

Бісівська затялась — мене — в неволю.
Чортисько — ножицями груди розпанахав
І очервину, — щоб мою кров, як моху
(Ще в піні) — клапті, що їх біс — на вила

Під хоботів і пащ сірчаний регіт:
«Ось жменька плоті, що — буття пороги!» —
І наді мною вершиться наруга

Під щелепів камінноіклий пристук, —
Бісівська челядь — з мене клоччя прями, —
Де Ти проріс в мені в стеблину проса...

Й — о світло, о осяяности простір!

С

Бісище-рура — з персами Юони —
 Мене — то пужалном, то — в крижі цмока.
 Я — по шаблях — усі тортури й муки.
 Біс-восьминіг, що присмоктками й нині,

Щоб я — уклінно — пеклові — зізнання, —
 Він купками — гріхів і жил насмикав.
 І волю — соскою — настоянкою з маку,
 Сумлінню ж — ванну лагодить вогненну.

Хоча від мене й так — самі вже цурки,
 Що їх — бісище — задля вправ і — цирку, —
 Ця гидь і каліч — ще й приватні примхи. —

Але мені Ти — гілочку черемхи,
 Як сходинок, що — марно — біс-шахрай, —
 Й весь світ — черемха, зір — бджолиний рій,

Де я, — вже не згораючи, — горю.

СІ

З удосвіта — бісище-молотарка —
 Із мене і останній світла клапоть,
 Аби в душі, як пацюки у склепі.
 То — картоплиною — мене — на тертку.

Стіна-бісище, весь у шабатурках, —
 Із кожної — коняче око кліпа, —
 Силкується, що я — Тебе, — як клопіт,
 Й млинком із бляхи в серці й мозку тирка.

Мені бісища — гнізда — навіть в порах.
 Біс-гноймовик й креветка-нечупара
 У крагах — підніма мене на глузи

Й горлянку — знизу — семикутним лезом,
 Ще й вилами — бісище-гелікон.
 Та я в Тобі — по ріках з молока,

Де всевіти — як зернята в стручку.

НАТЮРМОРТИ Й КРАЄВИДИ

НАТЮРМОРТ У РАКУРСІ ТРОЯНСЬКОЇ ВІЙНИ

Із кров'ю блюдце, з нього — квітка-гак,
В якій ще тигра крейдяний уламок,
Що з миски — в миску, — іклами — по лунах,
А де — на стинах — небуття блага,

Розгортає калачики суги —
Трахеї й ганглії, що — в пелюстків полоні.
Поруч — фагот, пугар і два налимми —
Між конусом і кубом перегук,

Який — от-от — і — цівочкою — в ладан.
Вулкан загнавши в бісер і полуду,
Повітря — через стіл, — із бляхи куртка, —

Що — блюдце з кров'ю — за візитну картку.
Й крізь квітку-гак, — рослинну емболію, —
Вся Троя, де — Єлена — Менелая.

ГУБНИЙ КРАЄВИД

Весь краєвид, немов на спині — жук, —
Рослини — ще святкують іменини.
Скрізь — світла пухирці, відбігши неньок,
Хатки будуть з німбів на межі,

Де — місяць — рильцем — на струмок — їжак.
Найневимовніше — таке обжите й знане,
Єдина мить — тут — довша, ніж еони.
Живчик буття, який — сучком — прижовк,

Вже плину пагони — розсипчасте індиґо —
Волові очі і вологі дуги, —
З клітини до клітини — ціла ера,

В пелюстці ще відстоюється море,
Та серця стук, що — де-не-де, як йорж,
Крізь повіви від світлових флюяр.

ВАГІТНИЙ НАТЮРМОРТ

Булочка, редька, ніж і кухоль пива
На таці із погаслого металу
Й рука відтята, — кишло — на престолі.
Пацьори піни, — хвіст, як біла пава, —

Не кухоль пива, а весільний повіз, —
Самі роти — в повітря сизім тілі
І голова — із двох піщаних стулок, —
Купини з'яв, що — поковзом — в непевне.

Ще мить — невдаха, а тепер — мазунчик —
Ліг промінь, як одрубаний мізинчик
На тацю, й редька загула, як дзбан,

Й де щойно — кубиками — небуття рябе,
Крізь кухоль просвіт призму прорубав
Для черева — майбутньої доби.

СЕКУЛЯРИЗОВАНИЙ КРАЄВИД

Ледь-ледь світає. Ще світи — з опар.
В долинах ще туману веретена.
Вода міняє ритм, обличчя, тонус, —
Ніде нема — ні центру, ні — опор.

Подекуди запізнений упир
На жердку перетворюється тину,
Щоб — якось день, бо ніч — вже порятунок.
Весь краєвид, що спав був дотепер,

Розправив кості й, перемигши нехіть
(В повітрі плавають самі відноги нюху
І тісто простору, що — день і ніч — ховрах), —

Із катапульти — дав природі рух,
А сам, рятуючись від коліщат,
Згорнувсь калачиком — й краплинами дощу.

НАТЮРМОРТ З КАСТАЛЬСЬКИМ ДЖЕРЕЛОМ

Кілька стручків, валторна і гарбуз
Й рушник, що висить фіжмами з гілляки.
Вина півсклянки, як сферичний льокон,
І столу край, що — на трюмо — розбивсь.

Кілька краплин, — зі стулками і без —
Три устриці, калган й крило шуліки.
Вода чотирикутна. Отвір — в луки,
В пропуклість форми, що гуде, як бас.

Мотуззя полум'я. — Свічки ідуть в тіярах, —
Й обличчя, як гамак, що — над товаром, —
Виделкою маха, — прощальна чемність

На тих частотах, де саме мовчання.
І в кульці дійсності — в скафандрі водолаз, —
Що — з кісточки — Кастальське джерело.

КРАЄВИД З ДІРКОЮ

Тут міра — лікоть, унція і фут, —
У обвідний канал — ще «буки» й «веди», —
Пробірки звуку, — барви різновиди,
Що — дійсність, як медузу — на лафет.

Від фута, унції і ліктя — свій лафіт —
Сну дирижаблі, що — на линвах — водень.
Воді — грузила стали на заваді, —
Й в природі — збитки, скрізь — дрібна лафа —

Й де шойно краєвид і чхав і харкав
Від місяця затерплої махорки, —
На колесі — ножищами — негода —

По ринвах, — і, — розкаяний негідник, —
Відтять голову хоч скільки не тули
Назад, — і знову — ні телень.

НАТЮРМОРТ, ВИДОВЖЕНИЙ ВІКНОМ З ТРУБОЮ

В вікні труба. Стіл з оніксу. Затулка,
Банан і три цитрини, — антиподи —
Ногами вгору, — й жоден — вниз не пада.
Труба ковтнула сонце, збоку тільки

Тюльпани в вазі, — м'язи, що — з-під тальку.
Чарупки воску. Хрящ в залізній пудрі.
Найменший крен, — й вікно з трубою піде
Туди, де вже без напрямку і толку

Єство вихитується — губкою — на дріжджах, —
В вікно з трубою — путами подружжя.
Конячий торс — без голови — з подряпин

Лопатками, як плавниками тріпа
(Гриф, який в оніксі загруз і згруб), —
Й шлях — для невігласів, питущих і незграб...

В вікні — труба чи кінцесвітній гриб?

МОРСЬКИЙ КРАЄВИД УВЕЧОРІ

По жилах хвилі, де вогонь, як вата,
Вечірній промінь — пруття збив у кульки
Й подоби зовнішні — всі — під гранітну кальку.
На світло — тінь наклала рихле вето,

Й де щойно — день — трубу — в несамовите,
Сплив дзеркала м'якуш — мальки і кільки.
Ніч, черево буття, де світла кольки
В прозорих гніздах, налягла на воду, —

І в м'язах плину — присмерку ожину. —
Самотній острів із припливом женять,
Й неперсток неба ходить по спіралі

Там, де землі легеню розпорили
Й де вахлярі у небуття віддавши,
Весільний почт — на піну — місяць довжить.

НАТЮРМОРТ З АПОТЕОЗОЮ ЯЙЦЯ

Яйце, хлібина і прозора куля
На тлі грози із фіялкових пульп,
Де ніс (відрізаний від голови) сопе
І, як фантина, що пускає копір,

Крізь ніздрі — рудименти виднокола.
Айва і ніж, що із тарілки впав, —
Жмут відсвітів, він — тюльку — з черепів.
На кроснах простору — довготелесі ткалі,

Що — на всі боки — знизу і згори —
В безпростірність — на подушках — гарем,
Й рука (без тіла), що тримає глобус, —

Де самі двері і злodyга-любас, —
Ще мить тому — освистаний тишко, —
Їсть курятину, — рильце у пушку,

Й обтічну лисину — яйце-кашкет.

НАТЮРМОРТ, ПРОШАРОВАНИЙ КРАЄВИДОМ

Предметів потаємні риси —
У місці — абрикосів тузін.
Повітря — на лунких протезах, —
По мильних бульбашках, що в русі.

За промінь, колбу з купоросом,
Природа — з ваз — в тюльпанах тости, —
Набік — шпичасте і кутасте, —
Вирощує — сферичну расу.

Кульбаби, простору невроми,
Уже не вміщуються в раму
Буття. З усесвіту анґарів

Пливуть зелені кучугури.
Рожевий, пещений, гладкий
Світ — ніжки простягнув в гльодку.

БОРЖОМНИЙ КРАЄВИД З КІЛЬКОМА ЗАЙВИМИ ГОЛОСІВКАМИ

Світанку — скрізь жовтогогарячий туф,
Де щойно ніч — всі греблі і — затори,
Чечуга — вежі вавилонські стерла,
Й світ — навпростець — аж в пальцях — німота.

Гойдається півнеба — ніжний теф,
Що — геть на друзки — п'ятьми чорну тару.
Калюжі й плеса вітерець шатириць.
Де — ще косою — моровиця й тиф.

Та озеро, — хоча печінка й сонна
Від каганців повільного згасання, —
Вже — позіхнуло і до рота — тубу.

Природа вся — один циганський табір,
Де щойно — по загривку — всіх розвор,
По трупах ночі — день, як бузувір.

КРАЄВИД У ПРОФІЛЬ І НА ТРИ ЧВЕРТІ

Природа перейшла на інший код,
Зелених швидкостей ввімкнувши генератор,
Де кожна бульбашка — нові моря й широти,
А в мисках часу — ледь — буття бескид.

Розрізненість, що — лежма — в глухий кут, —
То поковзом (дзьоб — із яйця) маршрутом,
Що й ганглії, — і — еліпсами ритвин, —
То козячими ніжками струмка.

Повітря, як розтята стигла глива, —
Не зернята — веселок бокоплави, —
Від вусиків — і зір — не прорідити.

Землі — нема. Є водяні редути
Та смальти сіті, де листок — тунець
Основи існування підтина.

ПРОЄКТ РЕФОРМОВАНОГО КРАЄВИДУ

Земля і небо — скошений люпин.
Як гуму, тягнуть на всі боки — зелень
Боржомнокрилі, що — всі люстри з'їли,
Лишивши гужавий — нащадкам — плину пень.

У серце обрію, як на кита, — гарпун, —
Гарують, аж повітря все в мозолях, —
Щоб — попелиці — мозок — на півзалі,
Щоб ногу — із землі — крилом — тюльпан,

Стручку й комасі — океанів доплив,
В мачинах променя — й найменшим — дупла, —
По ярусах, що доти — на партері. —

Природу відучити б від повторень,
Завершеність — всю наново — з чернетки,
Й світ — на нутро, з якого — кожен — нитку.

РОЗСУВНИЙ КРАЄВИД З ОКОМ,
ЗАМІСТЬ ТРИКУТНИКА

Червону пляму, як млинець (фургон
Із поторків), — в округле — соку лапки.
Між ліній провисають світла зліпки.
З прозорих ковпачків весь краєвид. Вергун —

Промінчик визначає береги —
Мачинойрусні — в невидиме — халупки.
Світобудови ребра — цвяхи й клепки —
Ковтає часу довгий галаган.

З-під ляди хаосу — повітря газирі —
У лялечках ще блискавки й зоря
І обрій, що на воду — важко — зябра.

Та кільця з'яв — вже хусточки з зазублин,
І на проталинах, де присмерк никав,
Пульсує довге серце на три ока.

НАТЮРМОРТ З БУЗКОМ І ДЗЕРКАЛОМ

Келих, що — кокон смерті — між камей,
Важка порт'єра — з світла й інфузорій.
На ніжках пав — в повітрі — йдуть озера.
У кошику живих сомів трима

В вікні, що в дзеркалі, — зі швом на шиї — мім,
Що пробує — бузка далекозорість, —
Тичинок світність й пиляків квазари. —
В прозору склянку зібганий самум, —

Втягнувши пазурі вогню і хижість,
Білками блимає (розвора-перехожий,
Що дивиться: сновида йде карнизом).

І опадають перли у чорнозем,
Не леготи — потік гривастий хни,
Що навздогін — із лун підкови гне.

НАТЮРМОРТ ІЗ ПЕРСИКОМ

Один бік — світло, другий бік — Ереб,
Що хоботами — щільно — із обочин, —
Клітин потік, що — в форму однобічну,
Де існування вершиться ядро.

В червоному — аж до хребців надруб, —
Каньйони простирали, що після бучі, —
Прорив у втілення — тісне і необачне —
В пацьори, ніжки, — з круглих чисел — в дріб.

На крильцях бабок, плавниках — інвар
Площин горішніх, що — униз — у вир,
Щоб біля вази — персиком імлістим.

Й новою дійсністю захитаний — до млості,
Крізь товщу соку, кожен хрящ — іон,
З-під шкірок — проминальному — пеан.

КРАЄВИД З АНТИЧНИМ ПІДМУРКОМ

Від ночі ще вологі окоренки
Та гали — в улоговинах, яругах.
Ще висять — проти пільми — обереги.
Ще не вода, а вічності шкоринка.

Та з обрію яйця — джерела ранку.
Весь краєвид розм'як, — копита й роги
Лиш де-не-де з-під світлової криги.
Скрізь — самі ясна, переливи, хрумкіт.

З коліски — день, крадій биків, — нащадок,
Що на всі боки (чужим коштом) — щедрість, —
За ліру, хоча сам — ще невмивака.

Краплі заслухались, розплющили повіки
Й повірили, ще мружачись від куль, —
Це день, що вирве серце — і зі скель.

НАТЮРМОРТ З ТЮЛЬПАНОМ
В МЕЖАХ БІБЛІЙНОЇ ТЕМИ

Тюльпан ледь диха, — тільки но — інсульт, —
Всю мармуровість — на шматки розбито, —
Над'ювеліра вікову роботу,
Вісь форми, що ніколи не згаса.

А потерпілому, аби прийшов до сил, —
Гірчичники. Не ваза — інкубатор.
Мигтять кілки, щоб — хаосу позбутись,
Що вдерся, — голий, — дикунів посол,

Й де шойно стебла — стелю — в неозоре,
Витовкує всіх немовлят, мов Ірод,
Щоб на кістках веселки — стяг терору.

Та зміна влади. З цоколя терарій —
У домовину — царства і царі.
Й де — простору посилений цироз, —

Тюльпана коронують на зорю.

ВІДНОГИ ВНУТРІШНЬОГО КРАЄВИДУ, АБО
СТУПЕНІ ПРОЗОРОСТІ

Прозорі сиріжки дме з очей, —
По вертикалі сну іде цикада.
Звук-сколопендра — хомути розкидав, —
В калюжах воску — плавай і ночуй.

Син порожнечі (а тепер — нічий)
Сон — всі сліди зачісує — в нікуди.
В проталинах вогню цибате кодло
Цитринний простір розсипа, як чай, —

З чаїнок світла — щоб — гіпотенузу
До всіх горлянок, що хлюпочуть низом.
Світ зовнішній, розбещений хваленик,

Вмирає й воскресає щохвилини.
Та на перетинках, де ще — мембрани — хміль,
Пласт ясновиддя, як лункий крохмаль.

КРАЄВИД—ТЕРЕЗИ

Хитаючися, фіялковий глек
Йде по траві, де ще прорізи давні
Для джерела, що — в плямах — шолудиве,
З заглибин тільки визири білок.

Блакитні лійки сушаться, як лік
На проминальне, де — в сліпучість — довіз.
Глек — по траві — і, як димар, гуде він.
На лапах жаб'ячих хвилястий переляк

По всіх калюжах — аж по обрій — ікла,
Щоб — маком — ніч, він проти світла заклик,
Єдиний він, аж шкіру — геть, — звитяжець, —

Під глеком сонця, — тьми дозорець, — тужить
За ніччю, де із мороку б — гніздо
Для — днем — покривджених, п'яничок і нездар.

НАТЮРМОРТ У ФОРМІ КОВПАКА З ПРОРІЗОМ ДЛЯ ОЧЕЙ

Крізь яблуко розтяте — боком — парк.
Хмарина в склянці. Леготу цинубель,
Що — аркуші рослинних інкунабул.
Що не листок — свої причали й порт.

Ікра в тарілці. Сторч — живий гіпюр
Зі щелепи надпиляного неба,
Весь — бульбашки і пуголовки — ніби
З передпотопу — і аж — дотепер,

Аби прозорість — в цей світ, як цунамі.
І — по-новому плекана й цініма —
Вже нескінченна нюху клітківина —

Крилату стежку — в пам'яті і в венах.
І, як по той бік, — звуку халцедон
На гребенях прив'ялої води.

ДЗЕРКАЛЬНИЙ КРАЄВИД
НА ФОРТЕПІЯНОВИХ НІЖКАХ

Повітря в смугах, як кора берези.
Зі стовбура вбіг повзик — просто в совість,
І — по гірському, по хребтах, — масиву. —
У мозку — ополонки і надрізи.

Із плазми вал посунувся, відразу
Відкривши (череву в пушку) місцевість,
Щоб — крізь свідомість — у сліпучість — зсуви
І — мокра губка — під ногою — розум,

Ошуканий фасадом з'яв худак,
Що слух і зір фасетний — на ходу —
Склада і розгорта, як пелерину.

Свідомість ліпить кульку світу — ранок.
Скільки буття — углиб і довжину —
Просіяне осяяння пшоно.

НАТЮРМОРТ, ПОДІРКОВАНИЙ МАЯТНИКОМ

Листок, з якого — три струни й м'якуш
Папаї — на рогатці металевій.
Яблуко, глечик з хмарою, з полови
Зубчасте тіло, що — лійкою — у кіш, —

Крізь зовнішне — і — геть — на чужий кошт,
В прозору купю, де — ще мить — квапливість —
Олією, що на поверхні плава, —
В тривимірне, надсадне і лунке.

Листок і тінь, — із циркулем — картограф,
Що вздовж повітря проектує тигрів,
Закручуючи ґвинтики і мутри

Буття, де самі слуху кубометри
І серед жовтого — лиш. маятник-ковтун,
Що вічність, наче устриці ковта.

КРАЄВИД ПІД КУТОМ ПІДРІ

Слимак, що призму вибрав за модель,
Склав краєвид, як рукави хутрянки,
Й на — сутінки, де кам'яні матрони
В слух увійшли — і — зародками доль

У невагомість міжпластів: Слюда
Прокинулася — і — спіралі трунку,
Де простір ранки на росу розтринькав —
Ще як світобудову молоду

На підрі, — ледь із небуття — шаленець,
Що в пам'яті — одні сліпучі линви. —
В природі розкрутилася пружина,

І тільки там, де ще листків дрижання,
Поволі розтина поверхню кіль
Хмарини, де всі з'яви, як — з-під куль.

КРАЄВИД З ГРИЦИКАМИ

В промінні причаївся оцелот,
Де ще прозорість — на верхах, — як било,
І звук — тягуче коренище бульби, —
Розкришує хвилястий моноліт, —

По волокнині світло — на смолу —
Із протягами пам'яті і болю,
Де тільки зір, довготелесий бельбас,
Мне у руці — з мурашок амулет, —

Відлунь і спек покійних — мавзолей,
Що — на обличчя й руки, мов зола —
Ще літепла — за — прохолоду літню.

Вже з'яв нема, та світ — здаля, — як лютня.
Озвучено в природі кожен ґвинт. —
Вся вічність, як один єдиний квант.

НАТЮРМОРТ ЗІ ЩУКАМИ Й КОТОМ,
МАЙЖЕ ЗА ШАРДЕНОМ

Дві щуки на тарелі — за анод
Всього буття. У пляшці — світ. Зі стулок
На пістола — барханами пустеля.
Галактику поклали в маринад,

Й вона лежить — жовтками в довжину
В прозорій мисці — в злагоді настільній.
Стола квадрат, що — серед плину — сталість.
Стіл — перегінний куб, що форми з'яв жене,

Та в наслідок коротких аберацій
Загруз в малому і тепер — в мороці —
І тільки сльози в склянці, як поліпи...

Дві щуки — стіл, — як полум'я — халупу,
Де, оминаючи гірчицю й пастилу,
Кіт, — в вікнах весь — гуляє по столі.

ДОМАШНІЙ КРАЄВИД У ДОЩ

Весь краєвид — на боці — кашалот,
Де пагорбам — всі пальці — перемито.
В повітрі хутірець (дзвіниця — вниз, як мата)
Молочні губи закаляв в смолу.

Води червоногий моноліт
Пішов у яр — під кочові намети.
Джерела-шафи — весь — назовні — мотлох,
Лиш теліпається язик, як амулет.

Потяте тісто — балки й лісосмуга,
Що — де-не-де — на перехресті — мига,
Де ще дощу — вже без голів, — квадрига,

Вщент — наполохана — по обрію — удруге,
Що — заки — по хребтах — нові кії,
На серце — краєвид — перекує.

ПЕРЕКОШЕНИЙ НАТЮРМОРТ

Перчина, баклажан і огірок
Між цибулин на таці металевій.
Овальні і кубічні переливи
Серед глухих, безротих недорік.

Всю дійсність, як сулію, розпира, —
Рачки, що множать льодову полову.
Де щойно слину розпустила млявість,
Життя гойднулося — і — попливло із рук.

І лише крик, як перетята вена.
В повітрі — нескінченні кротовини.
Так тісно в грудях, — продихнути ніде.

Ані дверей, ані мостів — монади.
Та пам'яті сліпучий маховик,
Що в серці — й рештки світу — похова.

ІЗОТЕРИЧНИЙ КРАЄВИД З ПТЕРОДАКТИЛЕМ

Повітря висить, як молочний велет
З самих стручків, що — і мале — в безмежне.
Над яром — пагорб — з черевом вельможа, —
Ледь стримує клітин і лун навалу.

Півкраєвиду піднято на вила.
Поміж світами втиснено проміжок —
Таранею — галактику — на мажах
Везуть, щоб пам'ять — на складувний вулик.

Природи мозок сам пішов у найми
До невимовного, де обрій — як невми, —
Їх — птеродактиль — за кермом — на яхті,

Що на всі боки — в п'їтму — світла віхті,
Невтільного, де проступа — бордюр
З-під обрисів, де мить тому — бурда.

НАТЮРМОРТ З МОТИВОМ ПОВЕРНЕННЯ

Столову ложку возвели на трон.
Салата в мисці — за пінакоґеку, —
Кришталь, що в ньому — полум'я мотика,
Аж пуголовки — на поріг нутра.

Із порцелянових могил і трун,
Випереджаючи подобу — стукіт, —
В тарілці — серед островів — Ітака —
Скитальцеві, який — душі бистринь —

Крізь порожнечу, морок і розпуку
За пуп'янком, що — пуповину спеки, —
Ледь доторкнувся, — і набік відводить, —

Лиш кусник льоду, де — шаблями — віддаль,
І колесо, що — бризкає й січе...
Стіл. Ложка. І в окапинах свіча.

ШЛЯГ'БАВМИ

Світ видимий, як демона стопа, —
Крізь присмерку — залізні ополонки.
Весь краєвид — розкладено — на ланки,
І кожна ланка — серце, тім'я, пух

Нетлінний звуку, й там, де коропи, —
Півнебуття, — прозорий — з ротом — шлунок,
Що з'явам лікті виїда й коліна
Й уздовж повітря чмиха і сопе.

Предмети гублять глибину і схожість,
Де щойно — очі-парасолі — хижість,
Ключиці неба лунко ллються рінню. —

Все негнучке — пішло на відмирання.
Й над прірвою, де ще речей кишлак,
Осяяння, що — нагло, — як кашлюк.

КРАПЧАСТИЙ КРАЄВИД ІЗ ГЛЕЧИКОМ

Хатина, що на босу ногу — чобіт,
Пуп — димарем, — у небо вся, як падуб
В жовтогарячих зайчиках на споді.
Видмухе з речей ясного чуба

Найменший подув. Низом вічність чапа.
Залізли в тлін — по вуха — страхопуди,
Лиш черевце — у декого — на підрі,
Хоч їх ніхто і пальцем не зачепе, —

Аж став тремтить і риба крутить корбу...
Та страх минув, і краєвид гне кирпу.
Є вхід і вихід. Кожен пень — протока.

Вже рейвах біля кожної притики,
Лише, де блекота і аконіт,
З косою тіточка у глечики куня.

НАДБРАМНИЙ КРАЄВИД

Весь краєвид — спресований брикет,
В якому — прожилками — речі й звірі.
Світобудову, мисочку з узваром,
Вже віддали найменшим — на прокат,

Щоб там, де в існуванні — глухий кут,
І все, що досі — миршаве і хворе,
В оновлення, аж немовлячий вереск.
В тунелях світла вершиться блакить

Із мозочком буття, прозорим саго,
Що з'яв проміжних — час від часу — сугорб —
За сходинку — до форм садовини. —

Як віє дух, що ліпить дивину, —
Крізь шкірку сну, де мерехтять сакви, —
Дух-воротар, що вхід — серед секвой.

КРАЄВИД НА РІЗНИХ ЩАБЛЯХ ДЕЗІНТЕГРАЦІЇ

Не краєвид — надпиляний овал,
Розсипище, де — ніздрі і очиці.
В повітрі равлики і хробаки товчуться,
Виходячи на зібгану криву.

Звук, згірклі кубики бажань і воль,
Торкає слух, чи вже не опечеться.
Мальками місяць — на поживу чайці,
Де перехід — в надземне — серед хвиль.

Усе буття, як небуттю підстілка.
Відкрилися бічні фасети й стулки —
Й — весталку, що — на вепрі — перегони. —

Пропуклини, де — міхами — органи, —
А там, де колби й куби перегінні,
Зіперся краєвид на коцюбу,

Й згасає, зосереджений в собі.

НАТЮРМОРТ З ЕЛЕМЕНТАМИ КРАЄВИДУ

На блюдечку — бджола і абрикос
Із пролежнями, як забутий хутір.
Проміння — спаржа, — розтяжна й вухата. —
Повітря гоїть у шоку укус.

Листок капусти на столі — указ
Тим родичам, що й досі — в малахиті.
Їх крик, ще заки простір — в спірохету,
Як молоко — на закрутах — укіс,

І кожну з'яву — плівкою — як холод.
Де щойно пальцями буття махало,
Прокинувся віддих, круглий, як цибуля,

З фасетами і шпичаками болю,
Що — лунами — шафран і сандарак, —
Аби нутро — на джерело в яру.

КРАЄВИД НИЖЧЕ НУЛЯ

Вже льодом скутий очерет,
Де обрій — риску — пензлем жирним.
В мінорне — перехід — з мажору,
Аж небо, як відкритий рот.

Мороз замурував мару
У болотах, щоб намул жерла.
У широчінь — крізь диск ажурний —
Нові світи із димаря.

Рівнина — шкуру із заметів,
Лиш — де-де — клапті оксамиту,
І простору прозорі вуха,

Що спину, — еліпси, — між віхол, —
Поклали й річку — в формалін.
Та крізь буття летить стріла,

Велике — вершачи — в малім.

КРАЄВИД З ГИРЕЮ ПРОСВІТКУ

На всі роти — дощу оракул,
Аж зелень — підтюпцем — в комуни.
Підкладено в повітря міни,
І річища міняють ріки.

Світобудова ненароком
Не в той бік — колесо омани, —
Калюжа кожна плодить монстрів,
Як — рівноваги запоруку.

Крізь водяні перуки — пилка:
Надпиляно природі пельку.
Й де простір (з мискою — настира)

Напташив срібняків на старість,
Посеред брухту та іржі
Лошиці просвітку іржуть.

ЗІБГАНИЙ КРАЄВИД

Яйце надбите й ваза, наче кукса,
На блюдці ложка з краплею меляси,
Ніж, склянка, вся в каналах безголосся,
Яку серветка, — біла грудка коксу,

Що — випадково — в Араратик з кексів, —
І дині скибка, як дитинства глісер,
Що — збоку — долі водяні колеса. —
Крива буття, що повсякденню — кніксен,

Хоч потім душу й розум оббілує
За мить, що — на секунду — абулію,
Де світ — в самих відмінах повторився,

Аби — не мозку, а нутра — тераси,
Де — розфасований на ромбики і кусні,
З тарелі — під гарніром — диха космос.

ВИГНУТИЙ КРАЄВИД

Ці обриси, що переходять в тон,
Тягучі згустки, що — устами — бісер.
Струмки в долині — водяні ковбаси,
Що краєвид — поволі — з німоти.

Відкрився звуку метрополітен,
Де з клунками суги бабусі босі.
І місяць на одній нозі, як бусол,
Стоїть в калюжі, лічачи літа.

Природи звукова апаратура
На переходах втратила критерій,
І — на всі боки, як — квачем — мазій, —

Уже не звук — з веселки гамазей,
Відлуння, пасма проливні, мохи,
Що — ледь — нутро, — як риб'ячий міхур, —

І голоси — не зібрані у хор.

ПОЕТАПНИЙ НАТЮРМОРТ З КАЛЬМАРАМИ

Блакитна миска, в ній — кальмари,
А поруч — вишні і горіхи
(Світ лабіринтів і розрухи, —
В кривавих фартухах лемури —

Свідомість — метром землеміра).
Півпаляниці і карафа
З вином (самі атоли й рифи, —
Скляні панчохи й чохла моря

Нарвалам відійшли у їжу)...
Місток — горіхи й вишні в'яже.
Сам простір повернувся боком

І серед вишень, як кульбака.
Стіл — чи буття незнаний карст,
Що — в з'явах — на невтільне курс?

РОЗМОКЛИЙ КРАЄВИД З ПРОСВІТКАМИ

Як в смерть, — в прозорість — прочинили люк
Й де щойно мороку — лійчасті тромби,
Розм'яклий краєвид на кусні тріпа.
Пацьори просапків, рясний шелак —

Березам — плями. Вод підземний лік,
Що — до життя — з ґрунтів — торішні трупи.
Весь краєвид в каньйони сну потрапив,
Де стовбури — з опірнням лелек.

Все міниться; поруч — товчок — й літія.
Зже самі крила — без голів — літають,
І небо, як терпкий телячий лизень.

Як кошенята — з дір — струмки вилазять.
Щоб навіть там, де небуття кальцит,
Осяяння, що києм б'є — уцот.

НАТЮРМОРТ З ПОДВІЙНИМ ВІДЛУННЯМ

Дві жовті плями і на них — лопух,
Що — цятками в повітрі, — як кантата.
Й дороговказ-цитрина, наче тотем,
Що — в лябіринті — закрути сліпі.

На блюдці простір — під ножем — сопе, —
Складчастість возвели у ранг і титул, —
І в куб. Спіраль надкришених мотетів
Всі розгалуження, як снігом, засипа.

В блакиті спад, що, — як компрес, — гарячку.
На рівні ока — в три ряди — порічки.
Над пам'яттю — лявина з даху висне.

А де нутро — обернене на весну,
Луна, як із колонки — газолін,
Ті відсіки, де вітерець — золу.

ВІГІЛІЇ

ВІГІЛІІ І

В пелюстці кожній — всіх галактик начерк,
Та східці в світло — тільки для хоробрих.
Що коли світу існування — вибрик
Нам ще не званої терпкої порожнечі,

Якої нам ні охопити нічим,
Ані збагнути, де — ні дна, ні рубрик?
Вона — лиш дзвін, що — ледве вловно — в ребрах,
Безсоння, що із серця п'є щоночі?

Який мізерний мозку обладунок!
Яке крихке все. Хльоскає хлудина
Незмінна смерти — ще з палеоліту.

Смерть — п'ють, їдять, її — як інгальятор.
І кожен пробує крізь браму-хризоліт
В безсмертя, що свідомість — на золу.

ВІГІЛІЇ II

Можливо, вічність — вхід в сліпучість канн,
В чарупки запаху і кольору цитрини,
Де, замість пам'яті, — рослинні циклотрони,
Й душа, що так калатає у вічність п'ястуком,

Ще мусить кряж, де ящірка й цвіркун
Й площину кожну — свій суворий тренер?
Можливо, вічність — тільки з іскри трунок,
Єдиний закрут хатки спимака?

Як часто стежка праведна буває хибна
І лагідність — страшніша, ніж нахабність,
А вхід до джерела — горгони, каліч, чвари

І ляда в світло — аж на дні зневіри?
Можливо, вічність — небуття хамелеон,
Який з отруйних дивиться на нас ліян.

ВІГІЛІЇ III

Кохане серце, мій трударю й віл,
Що попри вибрики душі-аборигена,
Що комизиться і тобі — самі догани, —
За харч — то льодовик, то вогняну траву,

Єдине ти, що стежку крізь старе й нове,
Без тебе й сонця паросток чорніє й гине.
Ти ж — завжди навпростець — крізь злобу, підлість, гонор.
Твій найтихіший крок — хутчій, ніж п'їтьми чвал.

Тобі щомиті світ — з-за рогу — халазію,
А ти — терпляче, радість, біль, розлуку й зойки.
І — поміж тічок зла і заздности — градирню,

Дарма що зло — із тебе — телепня і дурня.
Моє єдине, що крізь мізків глухомань,
Все знаючи, бредеш цим полем, повним мін.

ВІГІЛІІ IV

Шматок чотирикутний ебоніту
Замість світила, що — крізь марлю — лунь,
Де від покійника — ні зору, ні послань. —
Яка розпука і яка марнота.

Все смертне пробує у вічність зазирнути,
Із рурок золотих п'юючи трояндний тлін.
Велике — так просунулось — в мале,
Що кожен промінь — непролазні нетрі. —

Це грані небуття чи вічності статути,
Де ніжку — в душу — краєвид картатий —
Й на хвилі — лежма — чашечки — медузи, —

Світ поторків, які смертельну дозу
Нутру, де марно — мозку малахіт,
Й — от-от — межу, де все буття стиха.

ВІГІЛІІ V

Душа — ледь-ледь — як китобійна база,
Серед зруйнованих мостів і згарищ.
Піски життя — крізь пам'ять — кучугури,
І вихорець, що в мозку сіє безум,

Аби нутро, — де гирі з'яв — обузу, —
І плаче світ, ошукана мегера,
У клітці душачись. Як луни в горах,
Єство видовжується, — й голе й босе,

Напівсліпе, — як нетля — на багаття, —
Самі уламки, де колись могутність
Гепардом дихала на приступцях престолу,

Гадаючи, що світло — міра й сталість,
Де вже піски і тільки кипарис
Нагадує про тлінність душ і рас.

ВІГІЛІЇ VI

Ніч, наче тенісний — без днища — корт,
Де замість сітки — місяць — піраміди.
М'ячі-струмки — ледь-ледь — із-під громаддя.
Свідомість — на хатки прозорі з карт.

Все, зупинившись, тече. Зірок очкур
Ліг на долоню — і — краплини меду.
О серця стук, де плесом в плесі — мудрість,
Мов тінь від тіні — поле, що зі скирт,

Де криком — мозок, м'яз — на м'язі, — гевал,
Що сам на обрії, як світлова аґава, —
Все розгубив — і виміри і мірку.

Буття нема — є тліну закамарки ,
Де смерть, — з лунких шурупів манекен, —
Вже вічності простягує акант.

ВІГІЛІЇ VII

Весь світ поринув в пітьму й німоту,
Лиш тліють гори, вигаслі кресала,
Та запахів слабкі мікровисильні.
Прозорість втратила терен, імунітет, —

На світляки зійшла, то там, то тут —
Серед коріння — пролежні квасольні
Та грудки суму, — де ще мить — веселість —
На всі баси — в низинах — термостат.

В мачинах мороку — рослинний планетарій —
Орбітами суміжних територій,
Де часу й простору — без аркушів — підшивка, —

Як гусінь долі — ген — на нитку шовку, —
Червоний в існуванні інтервал...
І голос, арка в кілька тисяч вольт,

Що в грудях греблі нескінченні рве.

ВІГІЛІЇ VIII

Цей світ на кінці голки весь зотаривсь.
Повіяв дух, — і — до стебла — крамолу.
І знов матерія, як служка, що невміло
З-під спухлих пальців — світла кубатуру, —

Гемблює, цідить, щоб — на бруньку — торій,
Якому — роги, й плин буття помалу,
Бож переходи із самих замулень,
Хоч пара — й покришки, бо наглить термін.

Ще всі світила, як пласкі підсаки
На ливі. Ще хребцям бракує соків.
Й де щойно дух — на всю блакить ударив,

Матерія шпаклює ревно діри,
Збива білки, — плянет обтічний крем, —
Щоб — лад — уламкам, — і потроху крам —

На ядра простору, де всесвіти — з ікри...

ВІГІЛІЇ IX

Посеред зла, буває, ходить й благо, —
Від світла відпадає кожна негідь.
Весь світ покладено під смерти ніготь,
Та не за тлін, за дух — іде облога.

В скрижальях існування — левів лігво, —
Лише на вістрі леза — шлях наснаги,
Де прірва — із балькону — в цей світ — ноги.
Страшніш від бурі — духа ніжний легіт,

Що ледь краєчком розсуває зрима.
Усе буття лежить, як оберемок,
Що його кинув злодій у розпуці, —

З джерел пізнання захотів напиться,
Не знаючи, що і вода горить,
І полум'ям блює, хоч й зціпив рот.

ВІГІЛІЇ X

З'яв піктограми. Й кожна з них, як ремінь.
І тільки серце в грудях — замість неба.
Шматками світ (Усе життя — у набір) —
Скрізь віддає кінці — по міліграму.

Хмарина, під пахвою бутлі грому,
Прочанам в світло — вияви шаноби.
Замуливсь зір, а все нутро, що ніби
Вагалось, — перетіка в незримо, —

Підземні ходи, що — в потойбік — вихід.
Не світ, а розтин лабіринту вуха,
Де тільки кулька ясновиддя біга,

І в затінку сидить душа-небога,
Загорнена в прийдешнє, як в халат,
Вже недосяжна тлінові й хулі.

ВІГІЛІЇ XI

Смерть — справді смерть — чи небуття невроз,
Що його в плоті залишив облесник?
На існування нескінченній близні —
Смерть — прапорець, що — в молоці загруз,

І дме — із лійки — потойбіччя фриз.
Ще мить, — і видиме — каштаном лусне.
Смерть — лише вхід в давно забуту власність,
Початок і завершення нараз,

Де ще галактик витрухла набійка? —
Ні сплеску, тільки — човен, що — бабайку.
Та на причалах — в сизе — з'яв оцупок,

Де одноногий час — поволі — ціпом —
Усі перетинки, — що — слух, чуття і зір.
Світ, не рухнувшись, у небуття повзе.

ВІГІЛІЇ XII

Душа, як сіті, котрі безупину
Проціджують світ зовнішній. У путах
Весь зір, — сама блакитна потёрть,
Що сіє суходоли із пропану, —

Світанку й ночі кут, що перепони, —
Вмираючи, — хвилясті мури шлетить
Й нутром ще пробує посілість захопити,
Де ціла вічність, як забутий пундик,

І краплі часу — лунко — серед тиші
Повз рурки мозку, що — на бік, — як теща,
Що — між трісок — застряг у водостоці

На приступцях нетлінної фортеці,
Де з'яв хитиннозябрий фюзеляж
Із присмерку, як окунь, з-під золи.

ВІГІЛІЇ XIII

Весь на соломі перевівсь метал,
Як смерть дмухнула в змилки, як в фанфари.
Життя — чи кусень м'яса, що в офіру
Буденщині, що підійшла впритул?

Крізь видиме — невидиме, як тол.
Стовпи буття, що — тільки но — із ферій —
І оком — через стіл — з-під омофору.
Як тісно в колесі — від душ і тіл.

Дно-череві, що з'яв жене подобі.
Сам простір, що — без часу — геть подибав,
Лиш смерть на переходах, як трамбівка...

Дошу краплини — наче биліом бовка.
Та інша дійсність — в цей світ, як сага,
Поволі проступає із суги.

ВІГІЛІЇ XIV

Смерть підпливає збоку, як дельфін, —
На лису рибу розтуляє рот.
Добро і зло — окремо, — свій маршрут, —
По черзі — серце — на автодафе.

Мудрець і бевзь, тямущий і профан
У колі замкненім, де смертне умира.
Непроминальне, — дійсности неврит, —
Звучить, немов крізь мури — саксофон.

Чи вічність — лиш на небутті — садно,
Й усі сидять в однім, — без дна, — судні
На переходах, де вже форми вільні,

Що їх із хаосу — Єдиний Формувальник,
І смерть — колодязь, де буття яйце,
Що — віддих, як — дорогу й самоціль?

ВІГІЛІЇ XV

З глибин буття, де ще тумани, — лох
Свідомости — повз розписи настінні.
У почуттях — суцільні зсуви й тундра
Та ями ще від водоспадів лих,

Що їх — із серця — перегнало в слух
Й — на бік — рукою — в краплі монотонні.
Яке повільне мозку проростання.
Прозорі пищавки. Овальне і мале

Склепіння вітру на колонах з м'яти.
В тягучі східці душу всю розмито.
І тільки пам'ять, згаслий маторженик,

Шукає рами в світловій ожині,
Як кишка — вже не діючий гідрант, —
Що — як комета — пустиря ядро.

ВІГІЛІЇ XVI

Орел — печінку (видиме) — роздер,
На дні жовтка відкривши панораму,
Де — з небуття трикутника — триреми.
Овальний звук, єдиний поводитир,

Що — водяний — в непам'ять — коридор —
Крізь гіркоту, тягучу й незбориму,
Ту, що — повз вікна — на глухім пероні,
Де на все небо — серця ще удар,

Що — світло — в довгі й негнучкі фашини,
Де носить східці — в міжсвіти — вільшанка —
Повз палі мозку — плач і заборони —

Й нутро — ковчег, — що — ледве — крізь буруни,
Не знаючи, чи є земля, чи — ні,
Бо тут — лиш — прірва і височина.

ВІГІЛІЇ XVII

Звук залишився, як одекольонь
На шкірі, щоб — колишню велич.
Весь світ — поволі — із-під покривала, —
В прозорих пастках гребінця — калан.

Звук — плащ з плачу, на хутрі — до колін —
На кістяку — ще — без очей і вилиць.
Звук — страхопуд — і — звук-близнюк — сваволець,
Що пам'яті колоди, як колун, —

То кільця звуку — довгі, як хамсин,
То — ще мальки майбутнього хамса,
Що живе срібло протяга крізь гижу —

В задусі — пластівці — в рясне і гоже —
І — вже на віддалі — стрибками кенгуру, —
Це — все ще звук, чи — світлова гора?

ВІГІЛІЇ XVIII

Це вічності чи простору трихіни,
Що на межі душі позаникали? —
Все видиме зібгавши в чорну кулю,
Крізь мозок віють сурми Єрихону.

З кісток вітрила — існування шхуна —
В трикутнику — сам будівничий — кельму.
Єдина мить, — і вже — ніде, ніколи. —
Вічність лежить, навіяна в бархани, —

Відхилення і їй вилазять боком...
Час на воді, немов забутий бакен,
Що здійснити мав іншу амальгаму,

Та збився в тлін, де тільки дим і гомін
Й хабаззя на дні присмерку росте,
Що лапами обтяжене істот, —

Та вже — баяст — душа-аеростат.

ВІГІЛІЇ XIX

Вже наближається останній світофор.
Смерть, а чи просто зміна вивіски і фірми?
Усі предмети поскидали зміст і форму,
Готуючись до вищих і тугіших сфер.

Уся свідомість, як м'який, лункий сапфір,
В квадригу впряжений, що нею — п'яний фурман.
Вже потойбіччя блимає, як птахоферма
З суцільних смугозвуків, що летять з-під фар

Світів проміжніх, де — на чатах мацапури,
І кожен — наче квочку — душу маца й пера, —
До кожного окрему прикладає мірку.

Навколо чути лиш зідхання, скрекіт, муркіт,
Де смерть, завинена в залізо, як в сап'ян,
Не відриваючись від пляшки, вічність п'є.

ВІГІЛІЇ ХХ

Весь океан, як пригорщу, — щоб — мить цю
По зерняті заховану в інжирі
З пустелями розлуки і зажури,
Які — на зламах — набирають моці.

Нетяма-мить, що — кишку-вічність — маца,
На усю дійсність — пащу ненажери.
Поволі мелють часу плинні жорна,
Де вся свідомість, — як побитий муцик.

Мить — ще сліпець — й водночас — ясновидець, —
Крізь соломину — існування вади,
Де небуття роз'юшений макака

З мішка — світів майбутніх стрептококи.
Та вже душа, де щойно моретрус,
В осяяння — і мотлох — перетре.

ВІГІЛІЇ ХХІ

На довгих м'язах сну — башibuзуки,
Що досі — щільно — простір гомогенний.
Світ зовнішній, як зчіплені вагони —
На рейках, де матерія без ока

З заглибин вже хлюпоче і базіка,
З галактиками в горлі, як ангіна.
Крива буття — повз крики і догани:
«Куди весь світ?» — один суцільний закид. —

Неіснування — в серці і під боком, —
Крізь атоми — усесвіту абаку.
Світ розігнався — й на колеса задні —

Кривава туша й дишель — із безодні...
.....
Все вимерло, лиш здалеку бамбула,

Як з-під землі — ледь пальцями — цимбали.

ВІГІЛІІ XXII

Весь розум, наче в присмерку алея
Уздовж каналу — з пелюстками збурень.
З полиці вічності — повз болю ізобари,
Душа, — забута свічка, — капа з аналою.

В провалах — пам'ять, як плято з олії
Посеред з'яв, що — густо й нерозбірно,
Де вічності лоша у небуття оборі
Ще череп простору — дірки очиць — цілує.

Кисню мішечки, тліну скоромовки, —
Вже на орбітах спухли облямівки.
Й стоїть душа, як перст, на роздоріжжі,

Чекає, заки мозок вийде із віражу
І — магму дійсности, де вже — земна кора,
На дні якої — обриси — корунд.

ВІГІЛІІ XXIII

Душа — напливами, — як акварель, —
Блакитні кахлі, наче з бань мечеті.
Розмито час, де вічність — в іншу чутність —
Нутро розгортає й згорта, як бандероль.

Ще почуттів запізнений патруль
Провулками, де нікому кричати.
Суцільні пустки. Тільки краплі — чіткість —
М'якуш буття, що — простір — на аврал.

Ще губки світла — пам'ять — із вимивин.
Ще кожен лист пізнати із вимови,
Як плаче, гнівається чи зве мевів,

Чи просто — кільця затяжні — гука.
Світ коливається, весь мозок — на гаку —
Крізь з'яв ущелини, де — небуття гекон.

ВІГІЛІІ ХХІV

Усе буття — на обрії — за палі,
Де густо з'яви — з вічності пропуклин.
Як часто — вікна раю — просто в пекло,
Що хижі яйця відклада в заплілі.

Не ухопити вічності за поли
Й намарне камінь брати під опіку.
Хитається семиголовий поклад,
Як водокачка, — й заплива за пулмен, —

І тільки світло, що свідомість рунта.
Все зовнішнє — всі глечики — на ренту,
Де поле з полум'я виносить чеглик, —

Крізь вутлий мозок, — серед бурі — щогла, —
З уламків, — аби світ новий постав, —
З пелюстки яблуні — невтільного ласті.

ВІГІЛІІ ХХV

У роті смерть, як присмак металевий, —
Так від землі відірвано Антея.
Гусячий пух прийдешнього літає,
Де осереддя викришилось слова.

Трикутник розуму, як після зливи, —
На пірамідах запаху, що — з тої*
На переходах — небуття чатує
І озером — уздовж аорти — плава.

Все видиме, — невидимого учень, —
Посеред плину розтуляє очі
Й — навпомацки (буття — вісплюк упертий) —

Вітрильники, що — десь, колись — до порту.
І стовбур суму, весь нутра ужинок,
Що браму — по хребцях — у навіжене.

* Тоя — аконіт.

ВІГІЛІІ XXVI

Стоїть душа, забута в полі дичка,
Де — скільки ока, Єрихонські труби.
Три обрії, де мороку сатрапи
На мозок вже накиннули вуздечку.

Підперли небо титаніди-дочки,
Що світло ще виношують в утробі.
Вдягли подобу іншу — без потреби —
І — в колесі — до повної віддачі.

Свідомість, що — буття — як узурпатор, —
Скляні і антрацитові копита, —
Аж лунами пішло у хромозоми, —

Самі струмки — надземні і підземні,
І сад, де вічність ходить між морель
Й рукою — серце, котре завмира.

ВІГІЛІІ XXVII

Так порожньо. Буття уламок —
На змилок. Час і простір стерся.
Невидиме — дола, як старість,
Бо дійсне те, що невітлимє.

Під світ підкладено соломи, —
Сірник, — і — тільки попіл з торсу.
Єдина мить — Еребу тирсом, —
І — за межею — крик і лемент,

Лиш пагорбок, де щойно — бубон,
Та вітер — світлові кульбаби, —
Із порожнин — ніхто не прийде,

Аби у грудях — інший продих,
Й де з'яв пригасле барахло, —
Невітльє, як вино і хліб.

ВІГІЛІЇ XXVIII

Як свічка, над проваллям блима розум.
Назад у зародок — буття лягає спати,
Де з'яви — тяжко — із радарних петель.
Все втілене — до небуття — відразу*

Згортає зовнішнє серпохитинні ризи,
Щоб вічності бодай ковток надпити.
По той бік ночі — світ десь шалапутний.
По цей бік — в сутінках — лиш плями на березі

Та риби голова, що світить в хащах, —
Скрізь тлін, що гонить кульки запахущі,
І серце, — вся зі щему — парость, —

Поволі човен — крізь густий папірус, —
Із тлінного — в нетлінний лябіринт,
Де світло — душу пучками бере

Так, як чуму в пробірці — ляборант.

ВІГІЛІЇ XXIX

Смерть зайняла всі засідки й форпости.
І — як кисіль, остання огорожа.
Уздовж кривої — око — час примружив.
І в існуванні, крізь обвали — пуста.

Не місяць, тюбик, що — з зубної пасти
В повітрі іподроми промережив,
Щоб мертвий кінь, що м'ясо їсть міражу,
Всі мури з'їв, і — місце — утопістам.

Все глибше й ширше смерти сизий нерест.
Чи світ — лиш на неіснуванні наріст,
Й от-от почнеться знову рух назадній

До хаосу, який на дні безодні?
Смерть — гарпуном, — й свідомість, як нарвал, —
Заплутавсь в вимірах і їх, як сіті, рве.

* Відраза — іменник.

ВІГІЛІІ ХХХ

Крізь пам'ять — ледве — коней клус, —
Ні деревця — ані істоти.
Пустеля, а нема де стати,
Скрізь — тільки — черепки та скло.

Порожні амфіляди кляс. —
На тлін — лятрини і статути,
Й зі свічкою у церкві ктитор. —
Блакить — на локшину — стовкли.

Всі спогади — черва поїла.
Життя — тунель із лун, де йолоп
Узув на босу ногу кенді,

Що їх гризе скажений кундель, —
Й піском — троянди і клубук...
Та що, як небуття клубак

Розмотує буття клубок?

ВІГІЛІІ ХХХІ

Життя мина, і зменшується день,
А ще — узвіз, і ще — навколо каліч.
І тільки серце — щораз — ширші кола.
Всі розійшлися. Спорожнів майдан.

Десь вигуки ще хатніх господинь,
Святкують день, і десь — на друзки — келих.
Ніч — скарабей, що котить з глею кулю,
Засвічуючи душі на ходу,

Всі вчинки, всі невдалі оборудки.
В калюжі місяць, як надтята редька,
Та в грудях — кіньми — стовчений рижій.

На все свій час: врожай і неврожай.
І смерть, як по виставі ляльковик,
Ляльки ховає — в торбу вікову.

ВІГІЛІІ XXXII

Це світ, а чи нутро виходить з ладу?
Ця метушня, — не люди, а манатки.
Та крізь цей мотлох — вічність снує нитку.
Як тяжко — із душі — збивать полуду.

Світ підтоптався і, як п'яний ледар, —
Не той регістр — й — ніяк — без фальшу — й нотки.
А шлях-стрімкий, — чи духа арнаутку
На брамі — для нужденних — сам Господар?

Час звузився й — на цятку — незабаром.
На милицях у прірву — всі собори, —
Над існуванням небуття нависло...

Та вже свідомість налягла на весла
Й — вітрильники, що їх жене пасат,
Де просто в світло — провідні паси.

ВІГІЛІІ XXXIII

Ріка, мости — і ніч — старий гібон,
Що вниз — зі слоїка — ще ложкою сиропу.
Аж блима тиша, так — ніщо не рипне.
Світ — ані слова, прикусив губу, —

Єства опорні пункти погубив
Й відклав набік — ніж, сіті і гарапник.
Ще обрій — на ліхтарнях, як шурупах.
Ще в темінь, що — ніде — на голубе,

Не просочився осяйний напасник.
Закутий в пільму розум ані писне.
Так порожньо, так невимовно тоскно.

Душа — без атмосферного вже тиску,
Без кисню, — в самих струпах — галівник, —
Щось пробує збагнути головне.

ВІГІЛІІ XXXIV

Все видиме, що за бортом, — так гінко,
Аж пам'ять — час від часу — дрижаки.
Майбутні вчинки — ще на дні — в жовтку,
Що — стружку існування з-під фуганка.

На дні буття — пустеля й перегони,
Та коней духа — марно — час-жокей,
Аж губить голова в кишені піджака —
І — на піски, що — посвистом легеньким.

Світ нахилився й плеться із коновки.
У ополонці — ген — тополя й нявкіт:
На гілці — кіт, а долі — пес патлатий.

Як незнищенне все, що мало б тліти,
Де розум — дзвін, що провіща біду,
Набовкав місяців — й по них — угору йде.

ВІГІЛІІ XXXV

Навколо тлін — свою гальянтерію, —
Все зовнішнє, що наступа отарно.
Та в ньому — в капшуках — те неповторне,
Що в віддиху — нові стежки — торує.

Все, що народжене, ледь блимне — і вмирає.
Смерть, — як гора, і смерть — мініатюрна.
У соломинку дмуха Характерник, —
Й світи, як бульбашки — у безвість — рій за роєм.

Ще мить, — і шкірка зовнішнього зникне, —
І — у провалля — весь природи наклад,
Де вже на дні світає інша парость,

Що — за єдине — джерело й опору.
Не тиша — заштори, і щем, — із лун — лемур, —
Що ребра з'яв — на бублики лама.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ I

Співа про долю світу й косить брук,
Чекаючи трамвая, босий тренер.
Зупинка, клен і тенор — в павутинні,
Та він вимахує косою, — на оброк —

Скосивши бльок, він — мотузок прорік
Й — мотуззям брів — з каналу тягне тоню. —
Світанку жили в желатині тонуть.
З косою тенор відчуває брак

Повітря й зосереджує увагу
На торс конячий, що заповнив вигин,
Де світ на дві частини розколовся:

Крізь порожнину миготять колеса
Та відсвітів проріджений могоар.
І тенор, що з косою, — вихилясом —

В потойбік — хороводи із мегер.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ II

Від кінських перегонів тільки схема,
В якій — на коліщатах — лева паща,
Що — в інший вимір — внаслідок упущень,
Де час і простір — затягло мохами.

Цей світ захворів тяжко на трахому,
Заліг у лазню і — чекає пещень.
З порічок — небо, тільки місяць — пищик,
Що крапле над провулками глухими,

Та обрію прозорий сальтисон,
Хоч — крізь буття — вже замашний стусан,
Щоб світ — із лазні — петлі — й сальто — в синь,

Де лиш тополя, сизо-білий термос,
Чекаючи в першоосновах штурму, —
На всю — потужність і тональність всю.

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ III

В корсеті і в жабо цвіркун
Нагулює — на шворці — гадів.
За ним — на ніжках куб — негода
Струмок годує молоком.

Дві фази: в розтині стрімкім
У парку ходять гідри з гідом:
Парку складчасність ґрунту гудять.
На лавці — в плавках — істукан —

Сулію — до грудей тертухи,
Щоб дзига, що в душі, — притихла, —
У кожного своя причина.

Й природа, в саднах від пручання,
Як хура — з хрускотом — узвіз —
Крізь небо із побитих ваз,

Повз пари, що — ні пари з вуст.

ЗМІСТ

СПОКУСИ СВЯТОГО АНТОНІЯ

- 5 Я весь в Тобі...
6 Не світло — нескінченні мури...
9 Падіння це чи просто — в світло спуск...
10 Ти, Боже, ключ...
11 Біс головешки підклада...
12 Ти — все в мені...
15 На вухо — три чорти...
16 Мені в живіт — бісища...
17 Бісище, що — скабою — мені тім'я...
18 Цей світ — ріка,..
19 Вода мені у скронях...
20 Трикутний біс...
21 Увесь цей морок, Боже...
22 Я заблукав.
25 Із мене тягне зір...
26 Біс у мереживах...
27 Ти, Боже, так мене з усіх кінців помуляв...
28 Бісище риба-меч...
29 В мені самому — присмерку діди.
30 З очей — кульбаби...
31 Прозорі нутроці — бісище-просторіка...
32 Аби я — ліктями — назовні...
33 Невже і світло — лиш бісища-мошки...
34 Біс-оселедець з півня підборіддям...
35 Моє життя...
36 Дрібнота-біси, — хаосу кутя...
37 Без тупуба бісище — сам очіпок...
38 Все видиме — лише до Тебе...
41 Навіщо, Боже,..
42 Цей біс, що їде чвіркою сомів...
43 Що біси, коли Ти...
44 Невже я, Господи, ніколи...

45 Цей світ, що витіка з повільних ваз...
46 Ні, Ти — не слово...
47 Не знаю, де я ...схибив...
48 Ріка. На березі — бісище-пудинг...
49 На віях-лапах — з обрію...
50 Я не навчивсь — ні жити, ні вмирати...
51 Усе, що досі, я віддав вогню.
52 Ти, Боже, під таким кутом цей світ зігнув...
53 Самиці сатани...
54 Самі курячі лапки...
55 Весь краєвид олією политий...
56 Жаба перетяла до Тебе путь.
57 В душі відлига...
58 Виделку під ребро — мені...
59 Ти, Боже, мій єдиний донор...
60 Усесвіт — наче лисяча нора...
61 Цей біс...
62 Бісище — наді мною булаву...
63 Бісище, наче фараон...
64 Все відійшло: велике і мале.
65 Бісище, — спереду — вобло-коняка...
66 Мій зір, мов в'язень...
67 Бісище-щур...
68 Біс — серце світу — на автодафе...
69 До Тебе — шлях...
70 Якби я міг бодай на мить забути...
71 Окраєць хліба — сатани п'ястук...
72 Бісище, він — і рясу, і тонзуру...
73 Стрибок — і ані сплеску...
74 О Боже, хоч би де я став чи сів...
75 Я — перехрестя...
76 Сіямські близнюки, — чорти-моноклі...
77 Біс-черево, — води пакунок...
78 Мені у серце зазира бісище-сич...
79 Бісище — лапу, із суглобів — дим...
80 Цей біс, що мені — поперек — ластом...

85 Скрізь з'яв шматки.
86 Ти у душі — єдиний...
87 Мені у серце — всесвіту патик...
88 Це сонце, чи бісівський пекла герб...
89 Мене укрила вщент бісівська нужа...
90 Біс пада з ніг...
91 Біс видува міхур свинячий...
92 Мені бісища...
93 Сліди в провалля...
94 Ця мить, що винесла мене...
95 Ти — ані слова...
96 Невже я мушу крізь цей біль...
97 По скибці — краєвид...
98 Не зчувся я...
99 Терпуг-бісище...
100 На мене впало небо...
101 Бісище, восьминогий перукар...
102 Розвісив дощ м'які на гілці геми...
103 Як склянку в склянку — біс громадить гори...
104 Мене бісище водить серед степу...
105 О Боже, Ти коріння так в мені пустив...
106 Молюски-біси...
107 Чорти мене — обценьками...
108 Втомився я, і світло йде на спад.
109 Бісище, що мне скелю на кефір...
110 Крізь Тебе я, мов крізь гірську породу...
111 Бісище — мені світ, як перегнилий зшиток...
112 Біс, що в подобі власть імущих...
113 Чортища тут — душі і тіла — сінекуру...
114 Мені зачвиркав очі біс-цитрина...
115 Переді мною — попелиця-велет...
116 Бісище-рура — з персами Юнони...
117 З удосвіта — бісище-молотарка...

НАТЮРМОРТИ Й КРАЄВИДИ

129 Натюрморт у ракурсі Троянської війни

130	Краєвид у межах квадрата
131	Переполовинений натюрморт
132	Губний краєвид
133	Вагітний натюрморт
134	Секуляризований краєвид
135	Натюрморт з Кастальським джерелом
136	Краєвид з діркою
137	Натюрморт, видовжений вікном з трубою
138	Морський краєвид увечорі
139	Натюрморт з апотеозою яйця
140	Натюрморт, прошарований краєвидом
141	Боржомний краєвид з кількома зайвими голосівками
142	Краєвид у профіль і на три чверті
143	Проект реформованого краєвиду
144	Розсувний краєвид з оком, замість трикутника
145	Натюрморт з бузком і дзеркалом
146	Натюрморт із персиком
147	Краєвид з античним підмурком
148	Натюрморт з тюльпаном в межах біблійної теми
149	Відноги внутрішнього краєвиду, або ступені прозорости
150	Краєвид-терези
151	Натюрморт у формі ковпака з прорізом для очей
152	Дзеркальний краєвид на фортепіянових ніжках
153	Натюрморт, подіркований маятником
154	Краєвид під кутом підрі
155	Краєвид з грициками
156	Натюрморт зі щуками й котом, майже за Шарденом
157	Домашній краєвид у дощ
158	Перекошений натюрморт
159	Ізотеричний краєвид з птеродактилем
160	Натюрморт з мотивом повернення
161	Шлягбавми
162	Крапчастий краєвид із глечиком
163	Надбрамний краєвид

164	Краєвид на різних щаблях дезінтеграції
165	Натюрморт з елементами краєвиду
166	Краєвид нижче нуля
167	Краєвид з гирею просвітку
168	Зібганий краєвид
169	Вигнутий краєвид
170	Поетапний краєвид з кальмарами
171	Розмоклий краєвид з просвітками
172	Натюрморт з подвійним відлунням

ВІГІЛІЇ

175	Birini I
176	Birini II
177	Birini III
178	Birini IV
179	Birini V
180	Birini VI
181	Birini VII
182	Birini VIII
183	Birini IX
184	Birini X
185	Birini XI
186	Birini XII
187	Birini XIII
188	Birini XIV
189	Birini XV
190	Birini XVI
191	Birini XVII
192	Birini XVIII
193	Birini XIX
194	Birini XX
195	Birini XXI
196	Birini XXII
197	Birini XXIII
198	Birini XXIV

199	Бірінші XXV
200	Бірінші XXVI
201	Бірінші XXVII
202	Бірінші XXVIII
203	Бірінші XXIX
204	Бірінші XXX
205	Бірінші XXXI
206	Бірінші XXXII
207	Бірінші XXXIII
208	Бірінші XXXIV
209	Бірінші XXXV

ЦИРКОВІ ІДИЛІЇ

213	Циркові ідилії I
214	Циркові ідилії II
215	Циркові ідилії III